

ADVENT SZEMLE

2023. OKTÓBER: Egy valódi változás tanúja + Ábrahám mint bizonyágtevő
+ Bizonyágtevés a személyes próbák idején + Igaz és hamis bizonyágtevő
+ Bizonyágot tenni a királyi udvarokban + Egy valószínűtlen bizonyágtevő
+ Bizonyágtétel a halálban + Mindhalálig + A gérári hű tanú

IMAHETI FELOLVASÁSOK: 2023. DECEMBER 2-9.

Légy Krisztus bizonyágtevője!

Tartalom

- 3 Első péntek este**
Egy valódi változás tanúja – Nikodémus
Georgel Pîrlitu
- 6 Első szombat délelőtt**
Ábrahám mint bizonyágtevő
– aki életpéldája által vezetett
Ted Wilson
- 9 Első szombat délután**
A végidők tanúja
Aurel Neațu
- 12 Vasárnap**
Bizonyágtevés a személyes próbák
idején – Tanuljunk Józseftől!
- 14 Hétfő**
Igaz és hamis bizonyágtevő
– A kis szolgálólány és Géházi
- 16 Kedd**
Bizonyágot tenni a királyi udvarokban
– Dániel mint bizonyágtevő
- 18 Szerda**
Egy valószínűtlen bizonyágtevő
– A samáriai asszony
- 21 Különleges imaheti adományok – 2023**
Norbert Zens
- 22 Csütörtök**
Bizonyágtétel a halálban
– Tábita halálának hatása
- 24 Második péntek este**
Egy házaspár bizonyágtevő szolgálata
– Akvila és Priscilla, Pál munkatársainak
missziója
- 26 Második szombat délelőtt**
Mindhalálig: Pál apostol bizonyágtétele
Ellen G. White
- 29 Második szombat délután**
A gérári hú tanú – Abimélek helyreállítása
Emil Jigău
- 31 Imaheti felolvasások gyermekeknek**
Bizonyágtevőd leszel!
Tanya Maungda

ADVENT SZEMLE

„... hanem vesztek erőt”

Képzeld el, hogy a tanítványok kis csoportja összegyűlt Jeruzsálemben, izgatottan várva, hogy Jézus elmondja utolsó szavait a mennybemenetele előtt. Minden szóba belekapaszkodtak, figyelték, amint elmondja a konkrét utasításait arra nézve, mit tegyenek, hogy megkaphassák a Szentlélek ajándékát. Jézus világhosszra tette előttük, hogy Ő nem földi királyságot jött alapítani, hanem rájuk, követőire bízta a feladatot, hogy felkészítsék az embereket egy másik országra, a mennyi országra. Így szól hozzánk: „De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégéig” (ApCsel 1:8). Ezek a tanítványok, akik magától Jézustól kapták az útmutatást, arra hívták el, hogy bizonyágot tegyenek róla, és felkészítsék az embereket a megváltásról szóló üzenet elfogadására.

Isten ma is ad útmutatást Igéjén keresztül, és hív bennünket. Vágyik azok után, akik felismerik, hogy átforgató hatalmára van szükségük; megalázzák magukat, és imában keresik Őt; Jézus lábnyomában járva méltósággal és tisztelettel viszonyulnak minden embertársukhoz; készek megosztani a Jelenések könyve – néha népszerűtlen – hármias angyali üzenetét másokkal; és megüresítik magukat, hogy betölthesse őket a Szentlélek kegyelme és szabadsága.

A következő oldalakon olyan bibliai szereplőkről fogsz olvasni, akik Krisztus erőteljes bizonyágtevői voltak különböző élethelyzetekben: Józsefről, aki személyes küzdelmei ellenére is bizonyágot tett; a fiatal szolgálólányról, aki idegen földön tett bizonyágot urának; Dánielről, aki földi hatalmasságok előtt tanuskodott; és másokról, akik saját hatáskörükben osztották meg az Istenről szóló jó hírt.

Ellen White ezt írja: „Krisztus szavai, amelyeket mennybemenetele előtt mondott el, sokat jelentenek mindenkinek, aki úgy fogadja el az igazságot, ahogy az Jézusban van. ... Krisztus minden követője legyen a bizonyágtevője is. Mindenki, aki elfogadja az igazság drága kincsét, részesítsen abból másokat is!” (Ellen G. White a Review and Herald c. lap 1892. febr. 9-i számában).

Te is szeretnél Jézus bizonyágtevője lenni? Arra hívlak, hogy ezen az imaheten töltsd időt azzal, hogy megkérdezed az Urat, hogyan tegyél bizonyágot szeretetéről másoknak az Ő hűség tanújaként!

Maranatha! Az Úr közel!

Ted N. C. Wilson, a Hetednap Adventista Egyház Generálkonferenciájának elnöke

Sarah Gane Burton független tudós és szabadúszó író, aki a Michigan állambeli Berrien Springs-ben (USA) él férjével és két gyermekével. Szeret utazni, olvasni, verset írni és sétálni a családjával. Érdeklődési és kutatási körébe tartozik az Ótestamentum történelmi háttéré és kultúrája, különösen az egykor élt emberek mindennapi élete, és az, hogy ez miként segít nekünk jobban megérteni a bibliai elbeszéléseket. Szenvedélyesen szereti a bibliai történeteket, és elismeri, mennyire erőteljesen közlik olvasóikkal időn és kultúrákon át az Isten elveit. Hő vágya, hogy saját életében is megélje ezeket az elveket, „igazságot cselekedjen, szeresse az irgalmasságot, és alázatosan járjon” az ő Istenével.

Hiszünk az ima erejében, és örömmel fogadjuk imakéréseiteket, amelyeket imacsoportunk elé terjesztünk minden szerda reggel. Kéréseiteket küldjétek a prayer@adventistworld.org címre, és ti is imádkoztatok értünk, hogy együtt sietessük Isten országának eljövételét!

2023. OKTÓBER. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordította Hegyes-Horváth Csilla és Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viața și Sănătatea, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Egy valódi változás tanúja

Nikodémus

A Szentírás mélységét tanulmányozó olvasó számára Nikodémus diszkrét, mégis elbűvölő szereplő. Neve három különböző összefüggésben jelenik meg, és mindháromszor ugyanaz a szerző említi. János evangéliumának 3., 7., és 19. fejezetében találkozunk vele. Ez a három esemény sokat elárul Nikodémusról, és napjainkban is értékes tanulságokat közvetít.

Az első tény, amely felkelti figyelmünket, Nikodémus társadalmi helyzete. A ranglétra tetején állt. Ennek kapcsán Ellen White így fogalmazott: „Nikodémus magas bizalmi tisztséget töltött be a zsidó államban. Magasan képzett, nem mindennapi jellemmel megáldott, nagyra becsült tagja volt a nemzeti tanácsnak.” (Jézus élete, 167. o.)

A SZANHEDRIN

Ez a nemzeti tanács, amelynek Nikodémus is tagja volt, nem más, mint a Szanhedrin: az a szervezet vagy egyházi bizottság, amely a törvényszék szerepét is betöltötte, és a legbefolyásosabb zsidó tekintélynek számított. A Szanhedrin megnevezés nem jelenik meg a Szentírás szövegében, azonban erre utal a több helyen is előforduló „tanács” kifejezés (Mt 26:59; Mk 14:55; Lk 22:66; Jn 11:47). A Szanhedrint a főpap vezette, és 71 fős testülete a papság, az írástudók és a vének fontos személyiségeiből tevődött össze.

A Szanhedrin tevékenysége egyes kutatók szerint hozzávetőleg 600 évet ölelt fel (Kr. e. 165 – Kr. u. 425). E hosszú időszakban több-kevesebb befolyással működött. Voltak periódusok, amikor csekély hatáskörrel rendelkezett, vagy csak bizonyos területeken gyakorolhatta hatalmát, máskor viszont, mint például a római fennhatóság idején, nagy horderejű döntéseket is hozhatott. Az újszövetségi korban széleskörű befolyással bírt, ezért félték tőle. Például, nemcsak vallási ügyekben, hanem polgárjogi kérdésekben is dönthetett. Voltak olyan helyzetek, amikor a Szanhedrin akár egy személy letartóztatását is kér-

hette. Bár a kivégzésekhez szüksége volt a római ügyészség formai beleegyezésére, voltak kivételek is, amikor halálbüntetést is kiszabhatott. Ezek voltak azok a szituációk, amikor a kihágás a templom tekintélyét sértette. Ilyen volt István esete is, akit azzal vádoltak, hogy a templomot rágalmazta (ApCsel 6:13).

NIKODÉMUS – AZ ÚJJÁSZÜLETÉS TANÚJA (JN 3:1-21)

Nikodémus kivétel volt. A farizeusok soraiból származott, de velük elmentésben magas erkölcsi normák szerint élt, és érdekelte a valódi lelkiesség. Bár vagyonos ember volt, sóvárgott az örök élet után. Többre vágyott, mint a Szanhedrin tagságával járó tekintély, pedig sokan meghajoltak előtte. Keresett valamit, ami betöltse lelkét. Keresett valamit, amiről tudta, hogy egyedül Isten adhatja meg. Bár nem tudatosan, Nikodémus mégis Istent kereste.

Ilyen összefüggésben, lelke és elméje színpadán megjelent egy galileai idegen, aki egészen megragadta figyelmét. A Galileai titkos hódolója lett. „Másokkal együtt őt is felkavarta Jézus tanítása. Bár gazdag, művelt, nagyra becsült ember volt, mégis különösen vonzódott a szegény Názáretihez. A Megváltó ajkáról elhangzó tanítások mély hatást tettek rá, vágyott arra, hogy többet is megtudjon ezekből a csodálatos igazságokból. (...) Amióta hallott Jézusról, buzgón tanulmányozta a Megváltóra vonatkozó próféciákat, és minél elmélyültebben kutatót, annál inkább meggyőződött arról, hogy Ő az Eljövendő. Sok más izraelitával együtt mélységesen bántotta a templom megszenteltségellenítése. Szemtanúja volt a jelenetnek, amikor Jézus kiűzte az árusokat és a vásárlókat, látta az isteni erő csodálatos megnyilatkozását és a Megváltót, amint hívja a szegényeket, és meg-

gyógyítja a betegeket, (...) és nem volt kétsége afelől, hogy a Názáreti Jézus Isten Küldötte. (*Jézus élete*, 167-168. o.)

Mindezek meggyőzték, hogy személyesen kell beszélgetnie vele. Elméjében csak úgy kavargtak a kérdések. Hogyan? Hol? Mikor? A találkozás kockázatos és megalázó volt. A legmegfelelőbb megoldásként egy éjszakai találkozás mellett döntött. „Óvatosan megtudakolta, hova szokott a Megváltó visszavonulni az Olajfák hegyén, várt, amíg a város elcsendesedett, s azután felkereste Őt.” (*Jézus élete*, 168. o.)

Ott, az éjszakában, Nikodémust sokkhatás érte. Először elismerő szavakat intézett Jézushoz. „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul.” (Jn 3:2) Ő, aki kora okleveles tanítója volt, tanítónak nevezte azt, aki soha nem tanult a hivatalos oktatási intézményekben. Jézus azonban válasz helyett annyit mondott, hogy Nikodémusnak újjá kell születnie. Ellen White részletesen ecseteli a Nikodémus által átélt döbbenetet: „Az újjászületés képe, amit Jézus használt, nem volt teljesen ismeretlen Nikodémus számára. Az izraelita hitre tért pogányokat gyakran hasonlították az újszülött gyermekhez. Ezért bizonyára megértette, hogy Krisztus szavait nem szó szerint kell vennie. De mivel izraelitának született, biztos volt benne, hogy helye van Isten országában. Úgy érezte, nem kell megváltoznia. Ezért lepődött meg a Megváltó szavain. Bosszantotta, hogy azok szinte közvetlenül rá vonatkoznak. A farizeus büszkesége küzdött az igazságot kutató ember őszinte vágyával. Csodálkozott, hogy Krisztus beszéde során nem veszi tekintetbe Izraelben betöltött vezető tisztségét.” (*Jézus élete*, 171. o.)

Végül Nikodémusnak vágy ébredt a szívében azon változás után, amelyről Jézus beszélt, és ez be is következett az életében. Őszintesége és a jobb utáni vágya legyőzték büszke-

A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása.

ségét. Nikodémus a példája annak, hogy az újjászületés igenis lehetséges.

NIKODÉMUS – AZ ÚJJÁSZÜLETÉS-BŐL FAKADÓ IGAZSÁG ÉS BÁTORSÁG TANÚJA (JN 7:45-51)

Nikodémus újjászületésének egyik bizonyítékát a János evangéliumában olvasható, róla szóló második feljegyzésben találjuk. A templom megtisztítása felszította a Szanhedrin Jézussal szembeni gyűlöletét. Tagjai nem találták természetesnek, hogy valaki, aki fel merete bontani az addigi templomi rendet, továbbra is életben maradjon. Mivel a nép soraiban széthúzás támadt (Jn 7:43), katonákat küldtek Jézus elfogására. Amikor azok nélküle tértek vissza, a Szanhedrin tagjai még dühösebbek lettek, és már kendőzetlenül, nyíltan beszéltek szándékukról. A jelenlévő Nikodémus nem hallgathatta ezt tovább. János evangélista nagyon szemléletesen mutatja be a jelenetet. „Monda nekik Nikodémus, aki éjjel ment vala ő hozzá, aki egy vala azok közül: Vajon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik?” (Jn 7:50-51) Hasonló jellemzést találunk Jn 19:39. versében is: „Aki éjszaka ment vala először Jézushoz.” János szeretné hangsúlyozni és leszögezni az olvasók számára, hogy akinek bátorsága

volt kiállni Jézus mellett, az ugyanaz a Nikodémus, aki nem sokkal korábban még nem mert nappal szóba állni Vele.

Figyelmünket nemcsak Nikodémus bátorsága kelti fel, hanem a Szanhedrinben gyakorolt befolyása is. Bár kisebbségben volt, szavai sokat nyomtak a latban. Íme, mit mond erről Ellen White: „A Magas Tanács egyik ülésén, ahol azt tárgyalták meg, hogy milyen eljárást foganatosítsanak Jézussal szemben, Nikodémus óvatosságot és mérsékletet javasolt. Hangsúlyozta: ha Jézust valóban Isten ruházta fel hatalommal, akkor veszélyes lenne a figyelmeztetéseit visszautasítani. A papok nem merték semmibe venni ezt a tanácsot, és egy darabig nem hoztak nyílt intézkedéseket a Megváltó ellen.” (*Jézus élete*, 167. o.)

A kiállítás, meggyőződésének felvállalása a kockázatok ellenére, azt bizonyítja, hogy ennek a farizeusnak, aki az általános büszkeség hatalma alatt állt, nagy változás történt az életében. Ha korábban szégyellt beszélgetni Jézussal, most nem félt, és nem szégyellt a védelmére kelni.

NIKODÉMUS – AZ ÚJJÁSZÜLETÉS-BŐL FAKADÓ ALÁZATOSSÁG ÉS ÁLDOZATKÉSZSÉG TANÚJA (JN 19:39-42)

Végül, cselszövással ugyan, de a Szanhedrinnek sikerült megszereznie a Jézus halálra ítéléséhez szükséges szavazatokat. „Sem József, sem Nikodémus nem fogadta el az Üdvözítőt, míg élt. Tudták, hogy egy ilyen lépés kizárta volna őket a Szanhedrinből. Azt remélték, hogy befolyásukkal meg tudják Őt oltalmazni a Szanhedrin ülésein. Egy ideig úgy látszott, hogy sikerül elérniük a céljukat. A papok azonban, amikor észrevették Krisztus iránt tanúsított jóindulatukat, meghiúsították terveiket. Távollétükben ítélték el Jézust, és adták kereszthalálra.” (*Jézus élete*, 773. o.)

A keresztre feszítés a tanítványok szeme előtt zajlott, akik még tarto-

gattak egy utolsó kívánságot. Erről az ajándékról, Nikodémus és József hozzájárulásáról csodálatos kijelentéseket olvashatunk az ihletett szerző tollából: „Krisztus holtteste nagyon drága volt tanítványai számára. Méltó, megtisztelő módon szerették volna eltemetni, de nem tudták, miként tegyék. Jézust hamisan a római hatalom elleni lázadás büntettségével vádolták meg, amiért keresztthalálra is ítélték. Azok számára, akiket ezért az árusért ítélték halálra, különleges, a gonosztevők számára fenntartott temetkezési helyet jelöltek ki. János, a szeretett tanítvány a galileai asszonyokkal együtt a keresztnél maradt. Nem hagyhatták, hogy Uruk holttestével az érzéketlen római katonák foglalkozzanak kénytelen-kelletlen, és egy tisztességtelen sírba temessék el. Ezt azonban nem tudták megakadályozni. A zsidó hatóságoktól semmi kedvezményt nem kaptak, és Pilátusra sem volt semmi befolyásuk. (...)

Mialatt János Mestere temetése miatt nyugtalanzkodott, József visszatért Pilátus Krisztus testére vonatkozó rendeletével. Nikodémus pedig mirha és áloé nedvek drága keverékét teremtette elő és hozta el (melynek súlya körülbelül harminc kilogramm volt) Krisztus holttestének bebalzsamozására. A legtekintélyesebbek sem részesülhettek volna nagyobb tiszteletben halálukban egész Jeruzsálemben. A tanítványok elképedtek, mikor azt látták, hogy ezeknek a jómódú főembereknek éppen úgy szívügyük volt Uruk temetése, mint nekik. (...)

Most, hogy Krisztus halott volt, nem rejtették többé véka alá Krisztus iránt érzett szeretetüket. Mialatt a tanítványok félték nyíltan Krisztus követőinek mutatni magukat, József és Nikodémus bátran a segítségükre siettek. Ezeknek a gazdag és tisztelt embereknek a segítségére nagy szükség volt ezekben az órákban. Meg tudták tenni halott Mesterükért azt, aminek a megtétele lehetetlen volt a szegény tanítványok számára. Jómóduk és be-

folyásuk nagy mértékben megvédte őket a papok és a főemberek rosszulától.

Szelíden és tisztelettudóan saját kezükkel vették le Jézus testét a keresztről. Együttérzésük könnyei kicsordultak szemükből, amikor ránéztek Jézus összezúzott és szétszagotott testére. Józsefnek volt egy új, sziklába vágott sírboltja. Ezt a maga számára tartotta fenn. Ez a sírbolt a Golgota közelében volt, és ezt most Jézus számára készítette elő. A holttestet a Nikodémus által hozott illatos fűszerekkel együtt gondosan beburkolták egy vászon lepedőbe, és a Megváltót így tették a sírboltba. Ott a három tanítvány kiegyengette Jézus eltorzult végtagjait, és összezúzott kezeit összekulcsolva helyezték élettelen mellé." (Jézus élete, 772–774. o.)

Két dolog ragadott meg Nikodémussal kapcsolatban. Az első, hogy nem szégyellt annyira megalázkodni, hogy a legmagasabb hatalom által halálraítélt ember temetésével foglalkozzon. A második pedig az az áldozatkészség, amelyet Jézussal és az Ó

ügyével szemben tanúsított. A *Jézus élete* című könyv újból könnyekig meghatja olvasóit a következő sorokkal: „Az Úr mennybemenetele után, amikor a tanítványok szétszóródtak az üldözések miatt, Nikodémus bátran színre lépett. Vagyonát a zsenge egyház támogatására fordította, amelyről a zsidók azt hitték, hogy Krisztus halálával eltűnik. A veszély idején ő, aki korábban olyan óvatos és elővigyázatos volt, sziklaszilárdá vált, erősítette a tanítványok hitét, és rendelkezésre bocsátotta javait az evangéliumi munka elősegítése érdekében. Akik előzőleg tisztelettel hajoltak meg előtte, most csúfolták és üldözték. Evilági javak tekintetében elszegényedett, de az a hite nem fogyatkozott el, ami a Jézussal folytatott éjjeli tanácskozásból serkent." (Jézus élete, 177. o.)

Nikodémus az újjászületés tanúja; élete bizonyítja azokat a változásokat, amelyeket ez a folyamat az őszinteségre vágyó ember életében véghezvisz. „A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az énnel, és egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre." (Jézus élete, 172. o.)

Adja meg számunkra is Isten az újjászületés tapasztalatát!

Megbeszélendő kérdések

1. Mi volt az oka annak, hogy a 71-ből csak ketten éltek át az újjászületés tapasztalatát?
2. A bátorság, az alázatosság és az áldozatkészség miért a megváltott élet bizonyítéka?
3. Hogyan viszonyuljunk egy olyan személyhez, aki még nem élte át az újjászületés tapasztalatát?

Georgel Pirlitu, a Romániai Unió titkára

Első szombat délelőtt

Ábrahám mint bizonyságtevő

– aki életpéldája által vezetett

Ur híres városa az ősi Mezopotámia szívében helyezkedett el, a hatalmas Eufrátesz folyó partján, és a gazdag birodalom székhelyeként funkcionált, amely vonzotta a kereskedőket az akkor ismert világ minden tájáról. A perzsa öböl forgalmas kikötőjével rendelkezett. „Ur pezsgő életű nagyváros volt boltokkal, keskeny utcákkal, szarvasmarhák által húzott fogatokkal, szamárkaravánokkal és kézművesekkel, akik bőrből készült tárgyaktól egészen a drágakőből készült díszekig sok mindent készítettek.”¹ Kecskék és juhok pötytyözték a várost övező tájat, ahol a gazdag mezőkön datolyapálmaligetek voltak, és az öntözött földeken árpa, lencse, hagyma, fokhagyma termett. A város látképét egy masszív ziggurat (lépcsős templom) uralta, amit a holdisten, Szin tiszteletére emeltek. Magassága 19,8 méter volt, alapjának szélessége 60,96 m. Három terasza volt, mindegyik más-más színű, tetején ezüst szentély.² Úgy tudjuk, emberáldozatokat is bemutatott ott.³

A város temploma, amelyet nem sokkal a Babel tornyával kapcsolatos lázadás után építettek, a bálványimádás és a pogányság központja volt. Ám ennek az ősi városnak a romboló befolyása közepette is volt Istennek egy hűséges szolgálója: Ábrahám.

„Hiába csalogatta mindenfelől a bálványimádás” – írta róla Ellen White. „E hívő a hitetlenek között, akit nem tudott megrontani az eluralkodó hitehagyás, rendíthetetlenül imádta az egy igaz Istent.”⁴

Hogy volt ez lehetséges, miközben atyja, Táré is „idegen isteneket” szolgált?⁵ Az egyik magyarázat talán az lehet, hogy Ábrahám, aki körülbelül 350 évvel a vízözön után született⁶, sokat tanult a menny Isteneről ősatyjától, Hébertől (visszamenőleg a 6. generáció), aki Noé fiának, Sémnek a dédunokája volt. Bár Ábrám ükapáinak generációi már kihaltak, Héber 464 évet élt, ebből 100 évet Ábrám születése után.⁷ Lehetséges, hogy sok mindent megosztott Isten igazságából fiatal leszármazottjával. Attól függetlenül, hogy pontosan miként ismerte meg Istent, azt tudjuk róla, hogy „hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy” (Zsid 11:8).

Ábrahám kiment arról a földről, amely akkoriban a föld leggazdagabb, legcivilizáltabb helye volt, és kész volt bizonyóságot tenni Istenről bárhol, ahová csak hívta az Úr. Figyeljük meg, miként tanúskodott ez a nagy pátriárka!

BIZONYSÁGTEVÉS A CSALÁDBAN

Miután rövid ideig Háránban tartózkodtak, ahol atyja meghalt, „fogta Ábrám a feleségét, Szárait, Lótot, a testvére fiát és minden szerzeményüket, amelyet szereztek, és a cselédek, akikre Háránban tettek szert, és elindultak, hogy Kánaán földjére menjenek” (1Móz 12:5). Felütötte sátorát Sikem mellett, és először is „oltárt épített ott az Úrnak” (7. v.). Majd amikor onnan továbbment, újra „oltárt épített az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét” (8. v.). Bátorítva őket a családi áhítatra, Ábrám mindenkit meghívott, aki csak a táborába tartozott, hogy vegyenek részt a reggeli és esti áldozatok bemutatásán. Amikor új helyre költöztek, az oltár ott maradt néma tanúként mindazok számára, akik arra jártak.

Mivel Ábrám „a legnagyobb gondal” igyekezett tábora lakói elől elzárni „a hamis vallás minden formáját”⁸, környezete úgy ismerte őt, mint kedves, udvarias, igaz embert, és mindenki tisztelte.

BIZONYSÁGTEVŐ A TÁGABB KÖRNYEZETÉBEN

Ábrahám békeszerető ember volt. Amikor összetűzés történt az ő pásztorai és Lót pásztorai között, így környörgött nekik: „Ne legyen viszály köztem és közted, se az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen testvérek vagyunk” (1Móz 13:8). Mivel átengedte Lótnak az elsőbbséget, hogy döntsön, hol telepedik le, Ábrahám hagyta, hogy Lót a termékeny, gazdag Sziddim völgyét válassza, ő pedig maradt a hegyi régióban.

Később, amikor Khédorlaomer király és szövetségesei fogságba ejtették a völgy lakóit, Ábrahám bizonyosságát adta annak, hogy semmilyen keserűséget nem táplál Lót ellen annak korábbi hálátlansága miatt. „Szeretete felébredt iránta, és elhatározta, hogy kiszabadítja. Istentől kérve tanácsot, Ábrahám felkészült a harcra.”⁹ Gyors és teljes győzelmet aratott, visszaszerezte a foglyokat és a javakat is, a dicsőséget pedig Istennek tulajdonította.

„Jahve híve nemcsak nagy szolgálatot tett az országnak, hanem azt is bebizonyította, hogy bátor ember. Látványos volt, hogy az igaz élet nem jelent gyávaságot, és hogy Ábrahámot valása felbátorította az igaz ügy támogatására és az elnyomottak megvédésére. Hősi tetteivel nagy befolyásra tett szert a környező törzsek között.”¹⁰

Ábrahám tanító és nevelő is volt, és miközben megosztotta hitét másokkal, háza népe növekedett, míg végül csaknem 1000 főből állt. „Táborában otthonra leltek azok is, akiket tanításaival az egy Isten imádsághoz vezetett; és itt, mint az iskolában el-

igazítást kaptak és megtanulták, hogyan képviseljék az igaz hitet. Így súlyos felelősség nehezedett Ábrahámra. Családfőket nevelt, akik alkalmazták irányítási módszerét abban a családban, amelynek fejévé lettek.”¹¹

Ábrahámot tisztelet övezte a környező népek részéről. „Rendíthetetlenül hű volt Istenhez; kedvessége és jóindulata pedig bizalmat és barátságot ébresztett; a lényéből áradó méltóság tiszteletet parancsolt, és megbecsülést vívott ki.”¹²

BIZONYSÁGTEVŐ ISTEN ÉS AZ ELNEM BUKOTT LÉNYEK ELŐTT

Ábrahám tisztelte Istent, és Isten is tisztelte őt azáltal, hogy közvetlenül beszélt vele, és kinyilatkoztatta számára céljait. Mindazonáltal Ábrahám is ember volt, és a Szentírás legalább három esetet jegyez fel, amikor hite megingott: (1) amikor hazudott a fáraónak a feleségével kapcsolatban (1Móz 12:10–20); (2) amikor Hágárt asszonyául vette, hogy örökös támasszon (1Móz 16:1–4); (3) amikor hazudott Abimélek királynak arról, hogy Sára nem a felesége (1Mózes 20). Ezek az esetek arra figyelmeztetnek, mennyire veszélyes (1) oda menni, ahová nem Isten küld; (2) figyelni azok szavára, akik próbálnak segíteni, de nem tudnak, mert nincsenek összhangban azzal, amit Isten kijelentett.

Ellen White rámutat: „Isten a hívők atyjává hívta el Ábrahámot, akinek hitével példát kellett mutatnia az eljövendő nemzedékek számára. De Ábrahám hite nem volt még tökéletes... Azért, hogy elérje a legmagasabb szintet, Isten másik próba elé állította, a legsúlyosabb elé, amelyet embernek valaha is ki kellett állnia.”¹³

Isten ezt parancsolta neki: „Vedd a fiadat, a te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked” (1Móz 22:2).

Mindennapi életének csöndes befolyása, rendíthetetlen hűsége, bőkezűsége, udvariassága és nemes jelleme mindenki számára bizonyította, hogy a mennyel áll kapcsolatban.

Ábrahám tudta, hogy az emberáldozatokat a pogány bálványimádók gyakorolják, ilyesmit a menny Istene nem hagy jóvá. A parancs tehát értelmetlennek tűnt számára. Miért kérné tőle Isten azt, hogy áldozza fel az ígért fiát? Mindenesetre, miután imában ezt megküzdötte, az idős pátriárka hittel indult előre.

„Ábrahám is ember volt, a mienkhez hasonló indulatai és gyengéd érzelmei voltak. Nem kérdezte meg, hogyan teljesülhetnek az ígéretek, ha Izsákot megöli. Nem tanácskozott fájó szívével. Tudta, hogy Isten minden kívánalmában igaz és igazságos, és Ábrahám az utolsó betűig engedelmességet parancsnak.¹⁴

Aligha lehetett tudatában, hogy az egész menny lélegzetviesszafojtva várja, mit fog tenni. Sem Ábrahám, sem Izsák nem tudhatták, hogy amit tesznek, az példa és tanulság lesz a megváltás tervében az egész világ-egyetem számára. Nem tudhatták, hogy Isten éppen azon a helyen fogja feláldozni drága Fiát megváltásunkért, ahová most parancsa szerint indulnak.

Ábrahám hitének és Izsák engedelmességének próbájában mennyei lények voltak a szemtanúk. Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen engedelmességét, és ujjongott Ábrahám hűsége láttán. Sátán vádjai hamisnak bizonyultak. Isten szövetsége, amelyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy az engedelmesség jutalmat kap... Az angyaloknak is nehéz volt megérteni a megváltás titkát... Az Ábrahámnak szóló parancs, amely fia feláldozását követelte, felkeltette az egész menny érdeklődését. A mennyei lények feszülten figyelték a parancs teljesítésének minden mozzanatát. Amikor Izsák »Hol van az égőáldozatra való báránnyal?« kérdésére Ábrahám így vá-

laszolt: »Az Isten majd gondoskodik [...] báránnyal«, amikor az angyal visszafogta az atya kezét, amely már-már megölte fiát, és Izsák helyett Isten gondoskodása folytán a kos lett az áldozat – fény derült a megváltás titkára, és az angyalok is jobban megértették azt a csodálatos tervet, amellyel Isten gondoskodott az ember megváltásáról (1Pt 1:12).¹⁵

A MI BIZONYSÁGTÉTELÜNK MA

Ábrahám hívő, engedelmes, szolgáló élete fontos példát ad számunkra arra, miként tegyünk bizonyosságot. Mindennapi életének csöndes befolyása, rendíthetetlen hűsége, bőkezűsége, udvariassága és nemes jelleme mindenki számára bizonyította, hogy a mennyel áll kapcsolatban. Képes volt túllátni azon, ami látható, és megragadni az örök valóságokat. „Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonítottaték az őnéki igazságul” (Róm 4:3, KAR).

1. Andrew Lawler: „A bibliai Ábrahám városa, a gazdag kereskedőváros”. *National Geographic*, 2016. március 11. <https://on.natgeo.com/3isuYmQ>.

2. Uo.

3. John Noble Wilford: „Ur városában: Rituális emberáldozatok, amelyek nem békés, nyugodt események voltak”. *New York Times*, 2009. október 26. <https://nyti.ms/3k1nKqm>.

4. *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 93. o.

5. Uo.

6. Uo., 109. o.

7. Uo., 103. o.

8. Uo., 103. o.

9. Uo., 109. o.

10. Uo., 101–102. o.

11. Uo., 115. o.

12. Uo., 119. o.

13. Uo., 121. o.

Ted N. C. Wilson a világszéles Hetednap Adventista Egyház elnöke. További írások és kommentárok elérhetők az elnök Twitter-oldalán: @pastortedwilson, valamint Facebook-oldalán: @Pastor Ted Wilson.

Első szombat délután

A végidők tanúja

AUREL NEAȚU

„Mert Ézsaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? (...) De mondom: Avagy nem hallották-é? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a lakóföld véghatáráig az ő beszédük.” (Róma 10:16, 18)

HOGY JUTOTTUNK IDE?

„Nem hiszem el! Néhány éve még aktívan részt vettem a gyülekezeti életben, szerettem szolgálni és biznyságot tenni Krisztusról a barátaimnak, sőt, külön időt is szántam erre. Rendszeresen tanulmányoztam a Bibliát, imádkoztam, és minden szolgálati lehetőséget áldásnak tekintettem. Hogy jutottam oda, hogy már nem olvasom a Szentírást, nincs imaéletem, semmi lelki dologra nincs időm? Csak a munka, a futkosás, az ügyek intézése, a világ dolgai.” Magatokra ismertek ebben a segélykiáltásban? Ez a modern keresztény drámája.

Hogy lehetséges, hogy egy keresztény olyan borzalmas dolgokat tesz, amikre korábban még gondolni sem mert? Biztos vagyok benne, hogy egyikünk sem születik gyilkosnak, paráznának, tolvajnak, hanem a kompromisszumok hosszú sora nyomán válik azzá. Kicsinek, ártatlannak vélt bűnök sorozatos elkövetése egy idő után meghatározó alappá válik olyan döntések meghozatalára, melyeket még a pogányok is elítélnek. Lépésről lépésre elkezdjük jónak nevezni a rosszat, és rossznak a jót. (Ézs 5:20)

Emlékeztek még, milyen figyelmeztetést intézett Isten az első gyilkoshoz? „És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra, és miért csüggesztéd le a fejedet? Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta.” (1Móz 4:6-7)

Vigyázz a gondolataidra, szavaidra és tekintetedre (Mt 5:28-30), mert el-

„Nem vagyunk Isten népe, ha nem adtuk át magunkat teljes egészében neki. Tegyük félre minden terhet és minden bűnt.”

(Ellen White: *Biserica rămășiței și viitorul Bisericii Advente [A maradék és az Adventista Egyház jövője]*, 88. o.)

jön a nap, amikor cselekedeteidet az határozza meg, amivé ezeknek a kicsi, látszólag ártatlan bűnöknek az elkövetése által lettél. Mennyire keserű és fájdalmas János apostol megállapítása barátja, Júdas döntésének következményeiről: „És a falat után akkor beméne abba a Sátán.” (Jn 13:27)

MI A TEENDŐ?

Függetlenül attól, hogy testi bűnökről (2Tim 3:1,3-4,6,13), a világ istenével való azonosulás folyamatáról, vagy lelki közömbösségről, a vallásos életben való visszaesésről (Jel 2:4) beszélünk, egyedüli reménységünk a megtérés, a visszatérés Istenhez.

Időszerű választ Isten Zakariás által mondott szavaiban találunk. „Ezek azok a dolgok, amelyeket cselekedjetelek: Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával: igazságos és békességes

ítélettel ítéljetelek a ti kapuitokban. És senki ne gondoljon az ő szívében gonoszt az ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szeressétek, mert ezek azok, amiket én mind gyűlölök.” (Zak 8:16-17)

A pszichológusok most kezdik felfedezni azokat az igazságokat, amelyeket Jézus Krisztus már 2.000 évvel ezelőtt prédikált. Egy tanulmányban kifejtették, hogy az embereknek a kísértésre adott válaszreakciója fel van térképezve az agyban. Mélyen az agykéregben létezik egy úgynevezett agydúc, amely kapcsolatba hozható azzal, ahogyan a jutalmat feldolgozzuk, ugyanakkor a függőségekkel is. Lényegében az agyunknak ez a része mondja meg, hogy amit nézünk, az fontos, és szükségünk van rá. A szakemberek megoldása erre a kérdésre pontosan az, amit Isten mondott Kainnak (1Móz 4:8). Legyetek figyelmesek, és változtassatok a gondolkodásmódokon! A pszichológusok ezt neuroplaszticitásnak nevezik, a Szentírást viszont „megtérésnek”. Amikor „Krisztus keresztjének ellenségeiről” beszél, Pál hangsúlyozza, hogy ők olyan dolgokban keresik az önazonosságukat, amelyekre ebben a földi létben vágnak, ahelyett hogy Isten-től kapott azonosságukat keressék. (Fil 3:19)

Lépj túl a vágyaidon, a világ mulandóságán! Ereszkedj térdre, és beszélj az Úr Jézussal (Mt 6:6)! Gondolj arra a magasztosabb és mélysegebb célra, amelyet Isten neked személyesen és egyénileg tervezett!

Könnyebb úgy legyőzni egy rossz szokást, hogy egy egészségessel váltjuk fel. Íme, mit mond Ellen White Isten velünk kapcsolatos tervéről: „Minden hű tanítvány Isten országa misszionáriusának született. Mihelyt megismeri a Megváltót, azonnal meg akarja ismertetni másokkal is. A meg-

mentő és megszentelő igazság nem maradhat rejtve a szívében. Aki iszik az élő vízből, maga is az élet forrásává lesz. A megajándékozott ajándékozóvá válik. Krisztus kegyelme az emberi lélekben olyan, mint a forrás a pusztában; amikor felfakad, felüdít mindenkit, és a haldokló szomjúhozni kezd az élet vizére. Ebből a munkából több áldást merítünk, mintha csak önmagunknak akarnánk használni. A megváltás jó hírének terjesztése közben jutunk el a Megváltó közelébe.” (A nagy Orvos lábnyomán, 102. o.)

Pál apostol is arra buzdít, hogy Jézusnál keressünk segítséget: „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk. (...) Mint nappal, ékeesen járunk, nem tobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róm 13: 11-14)

DICSŐÍTSD ISTENT AZ ÉLETEDEDEL!

A Ștefan Demetrescu Líceum egyik tanulócsoportjának néhány évvel ezelőtt alkalma volt megvallani Krisztust az embereknek az egyik Dunamenti faluban, Rastban. A medréből kiáradt Duna majdnem az egész falut elárasztotta. Az emberek a fiatalok szorgalmán, komolyságán és önzetlen segítőkészségén álmélkodva szerettek volna többet megtudni a hitükről, magukra vonva ezzel a helyi pap haragját és kritikáit. A gyerekek tettei azonban sokkal meggyőzőbbek voltak, mint az eseményektől magát távol tartó pap üres szavai.

Hitünk gyakorlása a környezetünkben annak természetes következmé-

nye, amit Isten mondott Zakariás által: „Ezt mondja a seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közül tíz ember ragad egy zsidó férfúba, s ragad annak ruhája szélébe, mondván: Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!” (Zak 8:23)

Mondják, hogy „a legtávolabbra világító fény otthon a legragyogóbb.” Függetlenül attól, hogy hol élünk, keresztényként otthon kellene elkezdőnünk a bizonyoságtévést, és csak azután terjeszkednünk „az egész világra” (ApCsel 1:8). Dicsőítsük Istent életünkkel, szavainkkal, tetteinkkel, a Szentlélek erejével áthatott hit által, „hogy megtudják napkelettől és napnyugtától fogva, hogy nincsen több rajtam kívül; én vagyok az Úr és több nincsen!” (Ézs 45:6)

A VÉGIDŐK TANÚJA

Ebben a vég idei zűrzavarban a szép, Isten dicsőségére élt élet lényeges velejárója az az időszerű bibliai üzenet, amely az igazság keresőit közelebb vonja Istenhez és az Ő Egyházához. Tegyük bizonyoságot arról, hogy miként változtatta meg az életünket a Jézus Krisztussal való találkozás! Bizonyoságtévésünk középpontjában olyan szavaknak kell lenniük, amelyek Isten szeretetéről, feddhetlenségéről és igazságáról szólnak.

Véleményem szerint nincs teljesebb és időszerűbb üzenetünk most, a vég idején, mint a Jelenések 14. fejezetében leírt hármass angali üzenet. Minden hetednapi adventistának ismernie kellene ezt az üzenetet. Mélyítse el és ossza meg ismerőseivel az igaz Teremtőről, az igaz és hamis imádatról szóló hármass tanítást, bátorítva őket, hogy igennel válaszoljanak a hívásra, és mielőbb hagyják el Babilont, a hitehagyás és a lázadás jelképét.

„Emeljétek magasra, minél magasabbra a mércét! Hirdessétek a hármass angali üzenetet, hogy az egész világ hallja! Lássák, hogy itt vannak azok, „akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét (Jel 14:12)” (Ellen White: *Sfaturi către editori* [Tanácsok szerkesztőknek], 171. o.)

A Jelenések erőteljes szavait tártsátok az Úr Jézus Krisztus visszajövetelére vetett megingathatatlan hitetekkel! Beszéljétek az embereknek szüleink hitéről, a remélt és befogadott dolgokba vetett rendíthetetlen meggyőződésükről! Prédikáljatok és éljétek úgy, mintha most jönne el Jézus!

„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövételét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik. Annakokáért szerettem, ezeket várva, igyekeztem, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békekességben.” (2Pt 3:11-14)

Megbeszélendő kérdések

1. Hogy jut oda egy keresztyén, hogy többé ne élje az igazságot?
2. Hogy nyerhetjük vissza a hitünket?
3. Mit tehetek embertársaimért ezekben az időkben?

Aurel Neațu, a Romániai Unió elnöke

Vasárnap

Bizonyosságtevés a személyes próbák idején

Tanuljunk Józseftől!

Jane Marczewski („Nightbirde”) csöndes magabiztossággal és nyugalommal állt a színpadon, miközben elmondta a zsúritagoknak a történetét. Az akkor 30 esztendőes énekes-dalszerző daganatos betegséggel küzdött évek óta. Hol jobban volt, hol rosszabbul, és éppen nemrég tudta meg, hogy áttétes lett. Miközben elénekelte a dalát, a zsúritagok és a hallgatók mind a szemüket törölgették. Amikor az „esküdtek” kifejezték csodálatukat, hogy milyen pozitív a kisugárzása, a fiatal hölgy így válaszolt: „Azzal, hogy boldog légy, nem szabad addig várni, míg az életed könnyebb lesz.”¹ Jane nyíltan beszélt a blogján a hitéről és a rákbetegséggel való küzdelméről. „Még azokon a napokon is, amikor nem vagyok olyan rosszul, lefekszem a matracra a délutáni napfényben, és hallgatom Őt. Tudom, hogy örülsz nekem hangzik, és nem is igazán tudom megmagyarázni, de Isten ott van – és most is itt van velem. Hallottam már azt a mondást, hogy sokan azért nem látják meg Istent, mert nem keresik Őt elég alacsonyan. Ha nem látod Őt, kuss lejjebb! Isten ott van, a fürdőszoba padlóján.”²

Gondoltál már arra, hogy jobban tennéd, ha várnál az Istenről szóló bizonyosságtevés addig, míg egészséges vagy sikeres nem leszel? Könnyű azt gondolnunk, hogy mindennek kereknek kell lennie az életünkben ahhoz, hogy beszélhessünk az evangéliumról másoknak, de van néhány történet a Bibliában, amely arról szól, hogy mennyire hatásos olyankor bizonyosságot tenni, amikor káosz és harcok jellemzik a mindennapjainkat, és a lehető legnehezebb körülmények között vagyunk. Erre a legjobb példa: József.

Mivel az apja kedvenc feleségének idősebbik fia volt, kivételként Józseffel, és jobban szerették őt a testvéreinél. 17 évesen az apja megajándékozta egy csodaszép köntössel, és álmokat is látott, amelyek azt jövendölték, hogy uralkodni fog a testvérein, sőt, az apja is meghajol előtte. Ez már túl sok volt a bátyjainak. Amikor lehetőségük nyílt a bosszúra, megragadták Józsefet, letépték róla a botrányos köntöst, és bedobták őt egy üres kútba. Aztán eladták egy arra elhaladó kereskedő-karavánnak, amely Egyiptomba tartott.

RABSZOLGÁBÓL MEGBÍZHATÓ SZOLGA

József túlélte az Egyiptomba vezető utat, ahol aztán az izmaelita/midiánita kereskedők eladták Potifárnak, a fáraó egyik tisztviselőjének, aki a testőrség parancsnoka is volt. De „az Úr Józseffel volt, és szerencsés ember lett, és az ő egyiptomi urának a házában élt” (1Móz 39:2).³ Jóllehet Józsefet kényszerítették, hogy elhagyja a családját, a hitét magával vitte. Nem rejtette el a hitét Potifár elől sem, s bár az ura nem imádta a József Istent, látta és értette, hogy Isten Józseffel van, és egész háza népe ré-

József nem engedte, hogy a körülmények meggyengítsék a hitét, és Isten gazdagon megáldotta őt.

szesült az áldásból, amit a Mindenható Józsefekre árasztott.

Ez arra indította Potifárt, hogy ki nevezze Józsefet egész háza felügyelőjének. Isten jóváhagyta a Józseffel szembeni, pozitív bánásmódot: „Attól az időtől fogva, hogy házának és mindenének gondviselőjévé tette, megáldotta az ÚR az egyiptomi ember házat Józsefért. Az Úr áldása volt minden, amije csak volt a házban és a mezőn” (5. v.).

RABBÓL KORMÁNYZÓ

Sajnos, József sikere nem tartott sokáig. Potifár felesége megpróbálta elcsábítani, aztán pedig szörnyű bűnténnyel vádolta meg. Bár József ártatlan volt, mégis börtönbe került. Ott már igazán átengedhetne volna magát a kétségbeesésnek. Ki róttá volna fel neki? Úgy tűnt, elveszett minden reménye arra, hogy valaha is viszontláthassa a családját. Hagyhatta volna, hogy a körülmények lerombolják a hitét és az erkölcsi tartását, vagy legalábbis hassanak a munkamoráljára! Nem, József továbbra is hűségesen szolgált, és Isten megáldotta őt még a börtönben is! „De az Úr Józseffel volt, és kiterjesztette rá kegyelmességét, és kedvessé tette őt a börtönparancsnok előtt... Az Úr Józseffel volt, és szerencsésé tett mindent, amit cselekedett” (21–23. v.).

Józsefnek a főpohárnok és a főszőrmester iránt tanúsított magatartása nyilvánvalóvá tette, mennyire együttérezett a rabtársaival, és tisztelte őket.

Ellen White írja: „Az a szerep, amelyet a börtönben betöltött – mindennapi becsületes élete és a bajba jutottak és csüggedtek iránti megértése –, nyitotta meg az utat a későbbi jólét és megbecsülés felé.”⁴

Életének legsötétebb időszakában tanúsított magatartása bizonyosság volt a körülötte élők számára, és példa számunkra is, akik ma élünk. „Minden fény, amelyet másokra sugárzunk, visszasugárzik ránk. Minden kedves és megértő szó, minden tett, ami könnyít a megterhelteken, minden ajándék, amelyet a rászorulóknak adunk, ha helyes indítékból történik, áldásokban gyümölcsozik a jövő életében.”⁵

Több év telt el, mire József kiszabadult a börtönből, és még azután is, hogy Egyiptom kormányzójává léptették elő, eltartott egy ideig, mire újra találkozhatott a családjával. Amikor végre felfedte kilétét a testvérei előtt, kijelentette előttük: „De most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok, mert a ti megmaradásotokért küldött ide engem Isten tielőttetek” (1 Móz 45:5).

Amikor eladták rabszolgának, József nem tudhatta, hogy egyszer majd Egyiptom kormányzója lesz, vagy, hogy vezetői szerepe és Istentől kapott bölcsessége egész családjá, sőt egész Egyiptom jólétét fogja szolgálni. Nem láthatta előre, hogyan fogja Isten felhasználni a szörnyű élethelyzetet, amibe került. De József nem várt addig, amíg Potifár házána felvigyázoja, vagy Egyiptom kormányzója lett, hanem már kezdettől fogva az Istenhez hűségesen élt, és neki adott dicsőséget minden eredményért. Sőt, valójában a bizonyágtevése volt az alap, aminek folytán Potifár és a fáraó felismerték József sikerének igazi forrását.

Nem adta fel akkor sem, amikor a körülményei rosszabbak lettek. Inkább felhasznált minden lehetőséget

arra, hogy atyái hite szerint éljen, és fényt vigyen az egyiptomi társadalom legsötétebb sarkába is. Rabszolgaként tudott beszélgetni Potifár házána egyszerű lakóival, és valószínűleg más rendű-rangú emberekkel is. A börtönben találkozott sokféle háttérrel rendelkező rabbal. Kormányzóként vezető beosztású személyek társaságába került. Isten felhasználta Józsefet a társadalom minden rétegének elérésében.

Lehet, hogy most éppen a „fürdőszoba padlóján” találsz magad, mint Jane, vagy „a kút mélyén”, mint József. Talán azon tűnődsz, hogyan tehetnél bizonyosságot egyéni életed sötét és fájdalmas időszakában. Ám, ha Istenbe kapaszkodsz, kitartásod és hited lelkesítő lehet mások számára!

1. Michael Foust: „Az America's Got Talent (AGT) sztárja, »Nightbirde« 31 évesen elhunyt: Öröksége »az erő, amit megtalált Jézusban.«” Christian Headlines, 2022. február 22.
2. Nightbirde: „Isten a fürdőszoba padlóján” 2021. március 9. <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>.
3. A bibliai idézetek, ahol máshogyan nem jelöljük, az újonnan revidált Károli fordításból valók. Veritas Kiadó, 2021.
4. Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 175. o.
5. Uo.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan lehetsz bizonyágtevé ott, ahol éppen most vagy?
2. Gondolj egy olyan esetre, amikor valaki áldást jelentett számodra! Hogyan használta őt Isten arra, hogy megerősítést jelentsen neked?
3. Mi akadályoz abban, hogy elhátározd: hirdetni fogod életeddel Isten kegyelmét, bármilyen körülmények közé kerülsz is?

Hétfő

Igaz és hamis bizonyságtevő

A kis szolgálólány és Géházi

Amióta a lányunk elég idős ahhoz, hogy megértse az egyszerű kéréseket, mint például a játékok összeszedése, azóta bátorítjuk arra, hogy tartsa rendben a szobáját vagy azt a területet, ahol éppen játszik. Természetesen segítünk neki, és amint növekedett, megtanulta bevetni a saját ágát, és elpakolni a ruháit.

Más alkalmakkor megjutalmaztuk, ha segített más feladatokban a házban vagy a ház körül, például hajtogatva a ruhákat, vagy mást is megtett, ami nem lett volna a feladata. Egyik nap odajött hozzánk ragyogó arccal, várakozással a szemében, és kérte a jutalmát, mert összeszedett néhány játékot. Elmagyaráztuk neki, hogy nagyon örülünk, hogy ilyen remek munkát végzett, de a játékok elpakolása egyébként is az ő dolga. Jutalma maga a jól végzett munka.

Ha elvégzed a feladatodat, vársz érte jutalmat? Talán nem, bár csodálatos, ha elismerő szavakat kapsz. Mi a helyzet azzal, amikor bizonyágot teszel másoknak? Jutalmat vársz érte Istentől? 2Királyok 5. fejezete kétféle bizonyágtevőről számol be: azokról, akik beszélnek Istenről, anélkül, hogy bármit is várnának cserébe, és azokról, akik úgy vélik, jár valami nekik az erőfeszítéseikért.

EGY GYERMEK BIZONYÁGTÉTELE

A beszámoló egy gyermek bizonyágtételével kezdődik, egy kislánnyal, akit elhurcoltak Izrael földjén lévő otthonából, hogy Naámán házában szolgáljon. A beszámoló nem nevezi meg őt, de azt igen, hogy szavai olyan eseményeket indítottak el, amelyek a szíriai hadvezér megtérését eredményezték.

Naámán híres hadvezér volt Szíriában. Isten felhasználta őt, hogy a szíriaiakat győzelemre vezesse. De Naámán leprás lett. A kislány ahelyett, hogy bosszút forralt volna a hadvezér ellen – aki vagy személyesen rabolta

Sok-sok ember él körülöttünk, akik lélekben és testben megtörtek, és szükségük van arra a gyógyulásra, amit csak Krisztus tud felajánlani.

el őt, vagy felügyelte a rajtaütést, ami aztán az ő elhurcolásához is vezetett –, inkább részvétet érzett a beteg ember iránt. Így szólt az úrnőjéhez: „Bár csak eljuthatna az én uram ahhoz a prófétához, aki Samáriában van! Bizonyosan meggyógyítaná őt bélpokloságából!” (2Kir 5:3).¹

Izrael és Júda népe nagyrészt kudarcot vallott abban, hogy teljesítse Isten célját, amelyet Ábrahám leszámazottainak szánt: „Megáldatik bened a föld minden nemzetsége” (1Móz 12:3). Ahelyett, hogy életükben megnyilvánult volna az Isten és emberek iránti szeretet, inkább magukévá tették a körülöttük élő népek pogány szokásait, saját népüket pedig elnyomták és megrontották. Voltak azonban, akik kitarítottak a hitükben. Ők továbbra is folytatták a bizonyágtevést izraelita testvéreik felé, és amikor fogságba vitték őket, áldássá váltak az idegenek otthonában és udvaraiban is, ahol szolgáltak.

Ellen White írja: „Amikor ezt a héber kislányt a szülei Istenről tanították, nem tudták, hogy mi lesz a sorsa. De hűségesen teljesítették megbízatásukat, és gyermekük a szíriai sereg fővezérének otthonában bizonyágot tett Istenről, akit megtanult tisztelni.”²

HAMIS TANÚBIZONYSÁG

Naámán komolyan vette a lány szavait, és elutazott Samáriába, hogy

gyógyulást keressen. Eljutott Elizeus házához, várva a próféta csodálatos tettét, ehelyett azonban a szolga jött elé, és elküldte a Jordánhoz, hogy fürödjön meg benne. Naámán először igencsak feldühödött a prófeta parancsán, de aztán engedelmessé vált és meggyógyult. Egészséges emberként tért vissza Elizeus házához, és hálaból ajándékokat ajánlott fel Elizeusnak. A prófeta nem fogadta el azokat, hanem hazaküldte a vezért.

Géházi, Elizeus szolgája azonban felháborodott, hogy a prófeta nem fogadta el a szíriai hadvezér ajándékait: „Íme, az én uram megkímélte ezt az arámi Naámánt, és nem akarta elfogadni tőle, amit hozott. Él az Úr, hogy utána futok, és kérek tőle valamit” (2Kir 5:20). Géházi kapzsiságtól indítva úgy érvelt, hogy ha Elizeus nem is veszi el, ami megilletné, akkor legalább ő kapjon valami kis jutalmat. Naámán kapott egy igazi bizonyágtevőt a fiatal izraelita lány személyében, aki hitből és a beteg iránti részvétől indítva tett bizonyágot. Most pedig kapott egy második bizonyágtevőt, egy hamisat, Géházi személyében, aki hazudott, hogy valami kis vagyont teheressen szert. Géházi azt mondta, hogy Elizeus küldte az ajándékokért, egy talentum ezüstért és két öltözet ruháért – mert két prófeta fia érkezett hozzájuk vendégségbe. Naámán örömmel mutatta ki háláját, és biztatva Géházit, hogy kétszer annyi ezüstöt vigyen, mint amennyit kért.

Amikor Géházi visszatért, Elizeus kérdőre vonta, és a szolga megint hazudott. Elizeus azonban tudta, mi történt: „Nem ment-e el a szívem veled, amikor az a férfi leszállt a kocsiról, és eléd ment? Hát most van-e az ideje annak, hogy ezüstöt szerezz, és ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, marhákat, szolgákat és szolgálóleányokat szerezzél?” (26. v.). A csodát Isten vitte végbe, ezért nem volt szabad ajándékot elfogadni. Nem Elizeus volt felelős a csodáért, hanem Isten! Ajándékot

elfogadni rossz üzenet volt Istenről, aki ingyen kegyelemből gyógyította meg Naámánt. Bűne következtében Géházi maga lett leprás.

Azt nem tudjuk, hogy az izraelita kislánnyal mi történt, de részvétteljes, igaz szavai a gyógyulást és hitet hozták el Naámán háza népének. Vele elmentében Géházi anyagi haszonra vágyott, mintha valami része lett volna az Isten által végbevitt csodában. Hazug bizonyágtétele azt a betegséget hozta rá, amiből Naámán meggyógyult.

Az jogos, hogy a lelkipásztorok, bibliamunkások és az egyház alkalmazottai fizetséget kapjanak az erőfeszítéseikért. De az értünk végtelen árat fizető Jézusról szóló bizonyágtételünkért soha nem szabad anyagi hasznot várni. Sok-sok ember él körülöttünk, akik lélekben és testben megtörtek, és szükségük van arra a gyógyulásra, amit csak Krisztus tud felajánlani. Bizonyágtételünknek lehet olyan eredménye, hogy valaki Krisztus követését választja; lehet, hogy imáinkra válaszul csodák történnek; de mindig emlékeznünk kell arra, hogy ha Isten kegyelméről és szeretetéről teszünk bizonyágot, annak jutalma a mennyben van. A dicsőség és tisztelet mindenkor és csakis az Övé!

1. A bibliai idézetek, ahol máshogyan nem jelöljük, az újonnan revideált Károli fordításból valók (ÚRK). Veritas Kiadó, 2021.

2. Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 155. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Mit jelent igaz bizonyágtevőnek lenni?
2. Kinek kell bizonyágot tennünk?
3. Mi a jutalmunk azért, ha hirdetjük Isten szeretetét?

Kedd

Bizonyságot tenni a királyi udvarokban

Dániel mint bizonyságtevő

Atörténelem során hűséges bizonyságtevőket küldött Isten a politikai élet központjaiba. Józsefről már tanultunk. Közéjük sorolhatjuk még Dánielt, Esztert és Nehémiást is. Mindnyájukat foglyokként vagy száműzöttekként vitték el, és különböző szerepekben szolgáltak.

Dániel könyve 1. fejezete beszél Jeruzsálem bevételéről, és a királyi vagy nemesi családból származó, bölcs, tanult, értelmes fiatalok deportálásáról. „Júda fiai közül ezek között volt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá” (6. v.).¹

Ezek a fiatalok abban is kiváltak a többiek közül, hogy nem voltak hajlandók beszenyezni magukat a király ételével és borával. „Isten a négy ifjúnak ismeretet és értelmet adott mindenféle íráshoz és bölcsességhez. Dániel pedig értett a látomásokhoz és az álmokhoz is” (17. v.)

DÁNIEL NYILVÁNOS BIZONYSÁGTÉTELE

Elég korán nyilvánvaló lett, hogy Dániel fontos szerepet fog betölteni a babiloni kormányzatban. Különleges próféta elhívása kiváltságos, ám egyben veszélyes pozícióba juttatta őt. Nabukodonozor első álma, amelyet Dániel könyve 2. fejezete jegyez fel, hízelgően hatott a királyra, akit az álomban az aranyfej jelképezett. A második álom viszont már önhittségének közvetlen elítélése volt, és azt hangsúlyozta, hogy Isten a világ valódi ura.

Amikor a király hívatta, hogy magyarázza el neki az álmot, Dániel láthatóan megrendült. Képzeld el, hogy meg kell mondanunk a világ leghatalmasabb uralkodójának, hogy ha nem javul meg, akkor Isten állattá fogja változtatni! Dánielre rázuhant a felismerés, hogy Isten egy figyelmeztetést adott Nabukodonozornak, és azt az ő kötelessége közölni vele.

Miután megmagyarázta az álmot, Dániel tanácsot is adott a királynak: „Szabadulj meg vétkeid-től igazság által és hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által! Így talán tartós lesz a békeséged” (Dán 4:24). Ez a tanács nem azokból az évekből származott, amikor Dániel a káldeus nyelvet, tudományt és irodalmat tanulta, hanem a világegyetem Istenétől elsajátított bölcsességéből. Sajnos, Nabukodonozor nem alázta meg magát, ezért a prófécia beteljesedett rajta. Az örület akkor múlt el róla, amikor végre elismerte Isten szuverén hatalmát.

Dániel bölcs tanácsát nem fogadta meg Nabukodonozor utódja, Belszár sem. Amikor Belszár hívatta Dánielt, hogy fejtse meg számára a falon megjelent írást, akkor a Babiloni Birodalom már a kiirtás szélén állt (Dániel 5). Dániel tiszteletteljes, sőt, mondhatni együttérző volt Nabukodonozor iránt, de Belszár vakmerően és harsányan fejezte ki, hogy megveti a Nabukodonozornak adott figyelmeztetéseket. Dániel kemény hangon fedtte meg őt: „És te, Bélsaccar, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindezt tudtad” (22. v.). Azon az éjszakán elesett Babilon és vele együtt Belszár is. Ahogy Nabukodonozor álmában a hatalmas állókép előre jelezte: egy másik birodalom támadt a helyén: a Médó-Perzsa Birodalom.

Dániel hűséges volt a királyok Királyához, és az a törvény, amit a szívében hordozott, kötelezőbb érvényű volt számára, mint bármely emberi kigondolás.

DÁNIEL EGYÉNI BIZONYSÁGTÉTELE

Dánielt szolgálatban tartották a méd Dáriusz király udvarában is, mint a három főkormányzó egyikét, akik a szatrapák fejeként szolgáltak. A feljegyzés így jellemzi őt: „Dániel pedig fölülmúlta a főkormányzókat és a kormányzókat, mivel rendkívüli lélek volt benne” (Dán 6:3). Bizony, amikor a munkatársai találni akartak valamit a viselkedésében vagy a munkájában, ami miatt bepanaszolhatták volna, nem találtak semmit. „Semmi okot vagy hibát nem tudtak találni, mert hűséges volt, és semmi fogyatkozást vagy vétket sem lehetett találni benne” (4. v.). Csak úgy tudták őt megvádolni hűtlenséggel, ha olyan rendeletet kényszerítettek ki, amelyről tudták, hogy Dániel nem tudja betartani: harminc napig ne kérhessen sem istentől, sem embertől semmit, csakis a királytól (7. v.). Az engedetlenség büntetése pedig az legyen, hogy az illetőt az oroszlánok vermébe vetik.

Amikor Dániel meghallotta, hogy a király aláírta a végzést, visszament a házába. Nem volt már fiatal. Látott éppen elég hataloméhes vezetőt és tisztviselőt. Ismerte már a birodalmak kegyetlen működését, és tudta, mi vár azokra, akiket a király nem talál lojálisnak. Mondhatta volna ekkor: „Túl öreg vagyok én már ehhez”, és becsukhatta volna az ablakát, amíg imádkozik. Hiszen ez úgymagánügy. De Dániel hűséges volt a királyok Királyához, és

az a törvény, amit a szívében hordozott, kötelezőbb érvényű volt számára, mint bármely emberi kigondolás.

Ablakait kinyitotta Jeruzsálem felé, és naponta háromszor imádkozott. Akár láthatta is az ellene összeesküvők kárörvendő arcát, akik utána leselkedtek, és alig várták, hogy legyőzzék politikai riválisukat. Habár a király igyekezett megmenteni Dánielt a dekrétum megszegéséért járó büntetéstől, végül mégis bedobták Dánielt az oroszlánok vermébe. Hűsége már korábban is erőteljes bizonyoságtétel volt a királyi udvarban élők számára, ám amikor az oroszlánok verméből is sértetlenül került ki, az már ellenségei számára is bizonyíték volt arra, hogy Dániel a magasságos Istent szolgálja, és sikere, valamint túlélése egyaránt Isten áldásának és közbelépésének eredménye.

Dániel jól szolgált a királyt, de Istent még jobban. Nabukodonozorhoz hasonlóan, akit lenyűgözött és alázatra készített Isten kinyilatkoztatása, amelyet Dániel által közölt, kormányzója szabadulása után Dáriusz is kiadott egy rendeletet, hogy minden alattvalója félje Istent: „Mert ő az élő Isten, aki mindörökké megmarad. Királysága nem pusztul el, és hatalma mindvégig megáll” (26. v.).

Carlos Elías Mora írja: „Isten felhasználta a fogságot arra, hogy csodálatos bizonyoságtételt küldjön a babiloni és méd-perzsa birodalom nemzeteinek. Isten népének kudarca, aminek következtében Dániel és barátai fogságba vitettek, nem jelentett akadályt az Úr számára, hogy elérje célját, és bemutassa jellemét a népeknek.”²

Dániel a közéletben és a magánéletében egyaránt bizonyoságot tett a királyi udvarokban élő, legmagasabb köröknek. Nem rontotta meg jellemét sem a kapzsiság, sem a hatalomvágy. Politikai sikerét az életében munkálkodó Szentléleknek és a hűséges szolgálatnak köszönhetette; ez utóbbi természetesen következett az előbbiből. Proféta volt a hitetlenek számára, és

elvitte Isten Igéjét azoknak a hatalmaknak, amelyek meghódították és lerombolták hazájának földjét, városát és templomát.

Dániel nem tompította a kemény igazságokat, amelyeket Isten kinyilatkoztatott Nabukodonozornak és Bel-sazarának, és nem próbálta annak a törvénynek a büntetését sem elkerülni, amit nem tudott betartani. Hűségesen tett bizonyoságot a magas körökben, és emlékeztette ezeket az emberi hatalmasságokat arra, hogy a mennyben uralkodik egy Király minden királyok felett, aki igazságos, kegyelmes, és maga a szeretet.

Talán mi nem szolgálunk királyokat, nem igazgatunk provinciákat, de szolgálhatunk mindenhol hűségesen, bárhol élünk. Bizonyoságot tehetünk Isten átalakító hatalmáról, és az Igéjében található kinyilatkoztatásról. Előfordulhatnak esetek, amikor a hatalmon lévők előtt kell bizonyoságot tennünk az Isten magasabb rendű törvényeiről, de valószínűbb, hogy bizonyoságtevésünk mindennapi tetteinkkel és magatartásunkkal történik. Legyen szó akár közletről, akár magánéletéről, mindenképp találtsunk hűségesnek!

1. A bibliai idézetek – ahol másként nem jelöljük – az újonnan revideált Károli fordításból vannak. (Veritas Kiadó, 2021)

2. Carlos Elías Mora: „Dániel és barátai: a bizonyoságtevés modellje”. *Journal of Adventist Mission Studies* [Adventista Missziótanulmányok Lapja] 5 évf., 1. sz., 2009, 97. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan lehetsz bizonyoságtevő a munkahelyeden?
2. Hogyan reagáljon a keresztyény egy olyan törvényre, ami ellentmond Isten törvényének?
3. Úgy gondolod, hogy hűségesen szolgálod Istent a munkádban és a családotban? Vannak még fejlődési területek? Imádkozz ezekért, és kérd Istent, hogy segítsen bizonyoságot tenni életed minden területén!

Egy valószínűtlen bizonyságtevő

A samáriai asszony

A férfi már több kilométert megtett aznap a társaival. Magasan állt a Nap, közeledett az ebéd ideje. A vándor fáradt lábát por fedte, forró szellő szárította fel bőréről a verejtéket. Leült a mező közepén lévő kúthoz – Jakob kútjához – és várt. A barátai elmentek élelmet vásárolni Sikár városába, de ő maradt, mert fontos találkozója volt.

Egy asszony jött vizet meríteni a kúthoz. A nap legforróbb órájában jött, talán mert jelenlegi életkörülményei nem passzoltak a közösség elveihez.¹ Nem volt szokatlan, hogy egy férfit lát ott, hiszen e kutakat bárki használhatta. Amikor korsóját készült a vízbe meríteni, a férfi megszólalt: „Adj innom!”

A NARRATÍVA MEGTÖRÉSE

János evangéliuma 4. fejezetének elbeszélése több ponton is eltér az akkori szociális és irodalmi elvárásoktól. Először is, Jézus, aki zsidó volt, és akit Messiásnak tartottak, Samárián ment keresztül. A helyszín kulcsfontosságú, ezért a „Samária”, illetve „samaritánus” szavak hatszor fordulnak elő hat versen belül (4–9. v.).

Izrael fogságának megszűnése után azok az izraeliták, akik Samáriában maradtak, keveredtek a területre deportált idegenekkel. Ők aztán házasságokat is kötöttek egymással, így vallásuk szinkretista lett. Megtagadták az összes próféta és bölcsesség-iratot, kivéve Mózes öt könyvét, és a Garizim hegyén emelt templomban imádták Istent.²

A zsidók és samaritánusok közti szakadék még szélesebbre hasadt, amikor a fogságból visszatérő zsidók nem voltak hajlandók megengedni a samaritánusoknak, hogy részt vegyenek a templom újjáépítésében (Ezsd 4:2–3). Évszázadokkal később is egymás ellenségei maradtak. Jézus ennek ellenére átutazott Samárián, amikor szükséges volt, de a szigorú zsidók egy rosszabb útvonalat választottak, az egész területet elkerülendő.³

Másodszor azzal törte meg Jézus a társadalmi konvenciókat, hogy beszélgetésbe elegyedett egy samaritánussal, aki nemcsak hogy samaritánus volt, hanem egy olyan asszony, akinek sorban egymás után már több férje volt, jelenleg pedig egy szeretője. Harmadszor, Jézus szavaiból világosan kitűnik, hogy a beszélgetés nem véletlen: várta, sőt, kereste ezt az asszonyt. És legelőször, minden ember közül, előtte fedte fel Messiás voltát!

A beszélgetés egy egyszerű kéréssel kezdődött: „Adj innom!” (Jn 4:7).⁴ Hogy egy zsidó férfi szóba áll vele, az is eléggé sokkolta volna az asszonyt, de az az Ember még kért is tőle valamit! Teljes megdöbbenéssel válaszolt: „Zsidó létedre hogyan kérhetsz inni tőlem, amikor én samáriai asszony vagyok?” (9. v.). Jézus figyelmen kívül hagyta az etnikai megosztottságra vonatkozó utalást, és azzal válaszolt, hogy az asszonynak kellett volna tőle vizet kérnie! Az általa felajánlott víz ugyanis életadó víz volt. Újra meg újra elterelte a szót az etnikai hovatartozásról és a régi sebekről arra, hogy Őt az asszony lelkének jelenlegi szomjúsága érdekli, és Ő képes azt kielégíteni.

Amikor az asszony megértette beszélgetőtársa titokzatosnak tűnő felajánlását, és kérte tőle a vizet, Jézus hirtelen azt kérte, hívja oda a férjét. Erre egyszerű volt a válasz: „nincs férje”. Ez őszinte kijelentés volt: olyasvalakivel élt együtt, aki nem volt a férje, és Jézus nyilvánvalóvá tette, hogy Ő tudja ezt, és a házasságai egész történetét is.

Megdöbbenve azon, hogy aki vele beszél, ismeri magánéletének részleteit, az asszony meggyőződött arról, hogy Jézus bizonyára próféta, de elterelte a beszélgetést a samaritánus–zsidó ellentétre. Jézus kihasználta ezt az alkalmat arra, hogy világossá tegye: új korszak érkezett el, amikor minden igaz imádó, legyen az akár zsidó, akár samaritánus, „lélekben és igazságban imádja az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának” (23. v.).

Jézus már a beszélgetés kezdetétől fogva próbálta megingatni az asszony világnézetét, ami a zsidók és samaritánusok közti ellentét köré összpontosult. Úgy azonosította önmagát, mint aki a zsidók ellensége, velük szemben áll, ennél fogva a kútnál ülő zsidó férfinak is az ellensége, de Jézus megtörte ezt a narratívát azzal, hogy beszélgetésbe kezdett és tisztelettel bánt vele. Az asszony ősatyjának nevezte Jákobot, élete, vallásos hite és istentiszteleti helye alapján tartotta őt. Jézus most ezt is átértelmezte, és új jelentést, tartalmat adott hitének.

Az asszony végül arra az egy dologra tereli a beszélgetést, amiről tudta, hogy a zsidók és a samaritánusok egyetértenek: „Tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak

neveznek, és amikor ő eljön, mindent megjelent nekünk” (25. v.). Az asszony hittel kimondott, reményteljes meggyőződésére Jézus egyszerű és lenyűgöző választ adott: „Én vagyok az, aki veled beszélek” (26. v.).

VETÉS ÉS ARATÁS

A tanítványok éppen a döbbsent csendre érkeztek vissza, ami – elképzelésem szerint – e kinyilatkoztatás után beállt. Már nem érdekelt az a víz, amiről tudta, hogy ideiglenesen oltja a szomját, ezért a samáriai asszony – korszóját hátrahagyva – szaladt be a városba, és mindenkinek elmesélte a zsidó emberrel való találkozását, aki azt állította magáról, hogy Ő a Messiás. Remény csengett a szavaiban: „Gyertek, lássatok egy embert, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem. Vajon nem ez a Krisztus?” (29. v.).

Közben a kútnál az aggódo tanítványok is választ kaptak Jézustól. Meglepődtek ugyan, hogy egy asszonnyal beszélgetve találták ott, de nem szóltak egy szót sem. Most biztatták, hogy egyen, de Jézus visszautasította, és olyan eledelre utalt, amiről ők nem tudtak. Mivel látta, hogy nem értik sem az asszony esetét, sem az ételre tett utalását, ezért körbeírta számukra a küldetését: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki elküldött engem, és az ő munkáját elvégezzem” (34. v.).

Aztán az ő küldetésüket is közölte tanítványaival: „Íme, mondom nektek: emeljétek fel szemeteket, és nézzétek meg a mezőket, hogy már fehérek az aratásra. Az arató már most megkapja jutalmát, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön magvető és arató... Én annak az aratására küldtelek titeket, amin nem ti fáradoztatok: azon mások dolgoztak, és ti mások munkájába álltatok be” (35–38. v.).

Jézus még beszélt, amikor emberek jöttek futva a városból, izgatottan az asszony szavaitól. Ez az asszony nem részesült szakszerű teológiai képzésben, a vallásból – percekkel korábban – még annyit értett, amennyit kialakított benne népének hagyománya. Jézussal való találkozása azonban olyan hatékonyá tette a bizonyágtételét, hogy az egész város érdeklődését felkelte. Jézusnak a vetőre és aratóra utaló illusztrációja le is játszódott, közvetlenül a tanítványok szeme előtt.

A tanítványok egyáltalán nem gondolták, hogy Sikár városa méltó a figyelmükre, és arra, hogy időt töltsenek ott, leszámítva azt, hogy megállnak ételt vásárolni. Azt sem képzeltek volna, hogy egy egyedülálló nő ilyen eredményes misszionárius lehet. Ellen White ezt írta: „Mihelyt megtalálta a Megváltót, a samáriai asszony másokat is

Az evangéliumot lehet hirdetni bárhol, bármikor, bárkinek, aki hajlandó meghallgatni. Jézus nem várt arra, hogy nagy hallgatóság gyűljön össze egy jól előkészített és meghirdetett összejöveten.

elhozott hozzá. Jobb misszionáriusnak bizonyult, mint Jézus tanítványai. Ők ugyanis egyáltalán nem látták ígéretes munkaterületnek Samáriát. Gondolataik a nagy munka felé irányultak, amelyet a jövőben kell elvégezniük. Nem látták, hogy éppen körülöttük van az aratnivaló, amit be kell gyűjteni. A lenézett asszony viszont egy egész várost hozott el, hogy hallgassák a Megváltót. Azonnal elvitte a világosságot embertársainak.⁵

A samaritánusok behívták Jézust a városukba, és ő két napig tartózkodott – tanítványaival együtt – Sikárban. Jn 4:39 szerint sokan jutottak hitre Jézusban az asszony bizonyágtételére, de a Megváltó látogatása után még többen hittek benne. „És mondták is az asszonynak: Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyonnan ő a világ üdvözítője” (42. v.). Jézus nem fedhette fel Messiás voltát a zsidók között, de a samaritánusok készen álltak arra, hogy elismerjék istenségét.

VÍZ A SZOMJÁZÓKNAK

Jézus és a samáriai asszony története több fontos tanulsággal szolgál számunkra. Először, az evangéliumot lehet hirdetni bárhol, bármikor, bárkinek, aki hajlandó meghallgatni. Jézus nem várt arra, hogy nagy hallgatóság gyűljön össze egy jól előkészített és meghirdetett összejöveten. Beszélgetésbe kezdett egy bűnös asszonnyal, aki teljesen hétköznapi feladatot végzett: vízért jött a kúthoz. És amikor a samáriai asszony beszélt a találkozásról a város lakóinak, nem várt „a tökéletes pillanatra”, hanem azonnal szóba állt mindenkivel, aki csak hajlandó volt meghallgatni. Az üzenet, amit kapott, túl fontos volt ahhoz, hogy magában tartsa.

Másodszor: Sosem szabad előre feltételeznünk, hogy ki van készen, vagy ki nincs az evangélium befogadására. Azt sem szabad kijelentenünk, hogy valaki méltatlan az evangélium

befogadására. Ahogy Jézus a vetésről és aratásról szóló, számos példázatában elmagyarázta, az evangélium magva jó és rossz talajba egyaránt hullik. Gyomok is nőhetnek a búza mellett, de Isten elválasztja majd az igazakat a hamisaktól. A mi feladatunk egyszerűen annyi, hogy vessünk és arassunk. Isten gondoskodni fog a többitől.

A samáriai asszonnyal folytatott beszélgetésének kezdetén Jézus úgy jellemezte a vizet, amit Ő tud adni, mint „örök életre buzgó forrás”. „Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüldítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után.”⁶

Fogadjuk el az élő víz ajándékát, amit Jézus ajánl fel számunkra! Osszuk meg mindenkivel, akivel csak találkozunk!

1. Victor H. Matthews, „Beszélgetés és identitás: Jézus és a samáriai asszony”, *Biblical Theology Bulletin* 40/4. sz., 2010, 219–220. o.
2. Gary M. Burge, *NIV Application Commentary: János evangéliuma*. Grand Rapids, 2000, Zondervan, 140–141. o.
3. Andreas J. Köstenberger: *János evangéliuma, Zondervan Illustrated Bible Background Commentary* [Zondervan Illusztrált Biblia háttérkommentárja]: *János evangéliuma*, Apostolok cselekedetei, Grand Rapids, 2002. Zondervan, 2. köt., 42. o.
4. A bibliai idézetek – ahol másként nem jelöljük – az újonnan revideált Károli fordításból (ÚRK) valók. Veritas Kiadó, 2021.
5. Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 154. o.
6. Uo.

Megbeszélendő kérdések

1. Milyen elgondolásaidhoz ragaszkodsz, amelyeket Isten megpróbál megtörni vagy átformálni?
2. Téged befolyásol-e a politikai vagy etnikai hovatartozás abban, hogy kivel elegyedsz beszélgetésbe?
3. Ittál ma már az élet vizéből?

Különleges imaheti adományok – 2023

AHetednapi Adventista Egyházban immár több mint 100 éve tartunk adománygyűjtést az imahét végén a világmiszió támogatására. 1922-ben az egyre súlyosbodó gazdasági helyzet miatt vezették be ezt a gyakorlatot az imahét alkalmából. Az egyház mintegy 200.000 áldozatkész tagjának köszönhetően így elkerülhetővé vált a misszionáriusok visszavonása a misszióterületekről. Bár napjainkban az egyház körülbelül 23 millió tagot számlál, a missziós feladat hatalmas. Nemzetközi szinten a legnagyobb kihívást a Közel-, Közép- és Távol-Kelet, valamint Észak-Afrika jelenti. A helyzetet bonyolítja, hogy számos országban az evangelizációs tevékenységek nehezen kivitelezhetőek, sőt, helyenként teljességgel lehetetlenné váltak, következképpen más eszközök által kell megismertetni az emberekkel az evangéliumot és Jézus közeli visszajövetelének hírért.

Olyan emberekre van ma szükség, mint Michael Czechowski, vagy John N. Andrews és lányai, akik 160 évvel ezelőtt válaszoltak Isten hívására, az Úr és az emberek szolgálatába állítva képességeiket és tehetségüket. Az egyház interregionális vezetősége, a közép-keleti és észak-afrikai egyházvezetőséggel együttműködve tervezi, hogy misszionáriusokat küldenek ezekre a területekre.

Ha azt szeretnénk, hogy országunkban is beteljenek az emberek missziós lelkülettel, kapcsolódjunk be mi magunk ebbe a szolgálatba! Ugyanakkor belső missziós ébredésre is szükség van. Az imahétnek e tekintetben lényeges a szerepe, ima nélkül ugyanis nem következhet be ébredés. Tudatosítanunk kell a távoli országokban és az itthon végzett missziómunka közötti kapcsolat fontosságát. Ellen White ezt írta erről: „Aki a külmisszió növekedése iránt bőkezű, önmegtartózkodó lelkületet tanúsít, az a belmissziót is támogatja majd; mert a hazai mű jóléte – Istenen kívül – nagyrészt a távoli országokban végzett evangelizációs munka visszahatásától függ.” (*Az evangélium szolgálja*, 465. o.)

Ez mennyei elv. Ha áldás vagyunk mások számára (a távoli országokban), mi is áldást nyerünk. Az áldás mindig kétirányú. Mindezek ellenére nem a *quid pro quo* (valamit valamiért) elv szerint cselekszünk, mert amennyiben szívünkben nem vagyunk őszintén arra, hogy áldás legyünk mások számára, könnyen meglehet, hogy mi sem részesülünk áldásban.

Érdekes, hogy (Lukács feljegyzése szerint) miután Jézus a visszajövetelét közvetlenül megelőző kihívásokról és az egyedi gondokról beszélt, leült a persely mellé, és az adományo-

zókat szemlélte. Láta, ahogy a gazdagok elhozták, amit az Úrnak szántak, de különösen felfigyelt egy szegény özvegyasszonyra, aki „két pénzecskét” adakozott. Istent nem adományunk értéke érdekli, hanem szívünk állapota, hozzáállásunk, áldozatkészségünk és az adakozásra való hajlandóságunk. Ezt mondta: „Ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, ami je volt, oda veté.”

Ellen White így ír erről: „Az indíték határozza meg cselekedeteink jellegét, az pecsételi őket becstelenséggé vagy magas erkölcsi értékűvé. Isten nem a nagy dolgokat – melyeket minden szem lát és minden nyelv dicsér – tartja a legdrágábbaknak. Az örömmel teljesített apró kötelességek, a látványosság nélküli kicsiny ajándékok – melyek emberi szemnek értéktelennek tűnhetnek – gyakran a legnagyobbak számára. A hű és szerető szív a legköltségesebb ajándéknál is drágább Istennek.” (*Jézus élete*, 615. o.)

Maradjunk meg ebben a lelkületben! Köszönöm odaadó munkátokat, készségeket, hogy oly sok területen szolgáljátok embertársaitokat, és különösen azt, hogy imaheti adományaitokkal a világmisziót támogatjátok!

Norbert Zens, az Inter-európai Divízió (EUD) kincstárnoka, Bern, Svájc

Bizonyágtétel a halálban

Tábita halálának hatása

Családunk nemrég mondott búcsút egy szeretett nagypapának, édesapának, férjnek. Ott ültünk az ágya szélén, sírtunk, imádkoztunk, a reménység énekeit énekeltük. Figyeltük, hogyan emelkedik-süllyed a mellkasa, számoltuk a lélegzétételeit. Sírva-nevetve idéztük fel jószágának, türelmének, nagylelkűségének történeteit. Ahogy a virrasztásunk órákra, majd napokra nyúlt, rájöttünk, hogy nem arra kell koncentrálnunk, hogy elköszönünk, vagy hogy szerettünk élete lassan továtúnik. Isten örök életre teremtett bennünket!

A családunk összegyűlt, majd a szomszédok, barátok is jöttek. Rengeteg étel gyűlt össze, a vigasz és remény üzenetei özönlöttek a világ minden tájáról, bizonyágként, hogyan szolgálták nagyszüleim embertársaikat az életük során. Az apostolok cselekedetei 9. fejezete elmondja annak a tanítványnak a történetét, akit ugyanígy szerettek: Tábita (Dorkász) történetét.

A JÓ CSELEKEDETEK ASSZONYA

Nem sokat tudunk Tábitáról: nem tudjuk, hány éves volt, házas volt-e vagy egyedülálló, vagy hogy voltak-e gyermekei. Azt tudjuk róla, hogy tanítvány volt, „sok jót tett, és alamizsnát osztogatott”¹ (ApCsel 9:36), például ruhákat varrt az özvegyek számára (37, 39. v.). Ezzel a Joppében élő asszonyok égető szükségleteit elégítette ki. Arra a következtetésre is juthatunk, hogy Tábita vagyonos asszony lehetett, talán egy ruhakészítő üzlet tulajdonosa.² Bizonyára megvolt a szaktudása és az anyagi lehetősége is ahhoz, hogy különféle öltözkéket készítsen. Tanítványi elnevezése arra is utal, hogy a hívők közösségében vezetői szerepe volt.

Tábita betegsége, majd halála szörnyű csapást jelentett Krisztus joppéi

Egy bizonyágtevő halála jelentheti az élet végét, de nem a bizonyágtétel végét. Azok, akik maradnak, folytathatják Isten igazságának, reménységének és szeretetének hirdetését.

követői számára. Míg nagypapám egy hosszú, teljes élet végén halt meg, Tábita élete delén. Testét megmosták, felravatalozták a felső szobában, ahol az özvegyasszonyok köré gyűltek és siratták. A rajtuk lévő ruha is tanúskodott arról, hogy mekkora szeretettel és gondoskodással volt Tábita irántuk és a közösség iránt.

Lidda városától nem messze Péter meggyógyított egy béna embert, aminek híre elterjedt az egész tartományban. A Joppében élő tanítványok hírnököket küldtek Péterhez, sürgetve őt, hogy azonnal jöjjön Joppéba. Világos, hogy csodát reméltek. Péter megérkezett, és mély gyászban találta a jelenlévőket. Az özvegyasszonyok, akik összegyűltek, mutatták neki a ruhákat, amelyeket Tábita varrt nekik. Kétségtelen, hogy Péter szívét megindították az életéről szóló beszámolók. Kiküldött mindenkit a szobából, majd a feltámadásáért imádkozott. Hittel fordult a halott asszony felé, és felszólitotta: „Tábita, kelj fel!”

Isten visszaadta az élet leheletét a testébe, és az asszony megfogta Péter kezét, majd felállt. Képzeld el, micsoda örömjongásban törtek ki a jelenlévő hívők, amikor Péter élve kivette hozzájuk Tábitát! Feltámadása

után Joppében sokan hittek az Úrban. Tábita halála, ami egyébként szörnyű, szomorú esemény volt, a feltámadásával győzelemmé változott. Micsoda bizonyágtétel volt ez: hirdetni, hogy az asszony meghalt, de újra életre kelt!

HALÁL ÉS KÉSLEKEDÉS

De mi a helyzet azokkal, akik meghalnak, és halottak is maradnak? Nem volt már számtalan férfi, nő és gyerekek, aki hűségesen szolgált az Úrnak, mégis meghalt még élete delén/kezdetén? Az Isten és Sátán közötti nagy küzdelem sok áldozatot követelt már, akár korán érkezett a halál, akár számos életév után. Ez a háború természete. Azonban Jézus Krisztus halála és feltámadása a síron túl is reményt ad számunkra, amikor azok, akik Krisztusban meghaltak, feltámadnak, hogy vele éljenek (Róm 6:8). A betegségre és halálra azonban most még nem vagyunk immunisak, testünk egyelőre halandó.

Hogyan birkózunk meg a halál és a haldoklás folyamatos valóságával? Én komoly vigaszt találtam abban a gondolatban, hogy egy hűséges, hívő ember halála önmagában is bizonyágtétel. Élete végén a nagypapám már nem tudott megvizsgálni egy beteget sem, nem tudott bibliaórát adni, prédikálni, de még csak hangosan imádkozni sem. A bizonyágtétel nem abban állt, amit meg tudott, vagy nem tudott megtenni, hanem abban, aki ő maga volt: egy ember, aki Isten barátja.

A halálos ágyán olyan emberek vették körül, akik kincsként őrizték jószágának és hűségének emlékeit, úgy, ahogyan Tábitáról is olvastuk. Amikor még élt, de már közel volt halála órája, akkor is számtalan üzenetet kaptunk olyan emberektől, akik dicsőséget adtak Istennek a szeretetért, amit nagypapa sokak iránt tanúsított. Az

egészségügyi személyzet is meghatódott a családtagok és barátok odaadásán, akik csendben váltották egymást a papa ágyánál, gondoskodtak róla, vagy éppen csak ültek mellette énekelve, vagy bibliai ígéretet olvasva. Ő megmutatta nekünk, hogyan kell szeretni és vigasztalni, az utolsó hetekben pedig mi viseltünk gondot róla úgy, ahogyan Ő másokról.

Egy bizonyágtevő halála jelentheti az élet végét, de nem a bizonyágtétel végét. Akár hamar következik be a feltámadás, mint Tábita esetében, akár később, a második advent idején azok, akik maradnak, folytathatják Isten igazságának, reménységének és szeretetének hirdetését. Vállaljuk fel azok örökségét, akik arra használták fel talentumaikat és anyagi forrásait, hogy áldásul legyenek a körülöttek élők számára, és mindig adjunk dicsőséget az Istennek, aki támogat, és együtt van velünk gyászunkban, s egy napon letöröl majd minden könnyet a szemünkről!

1. A bibliai idézetek – ahol másként nem jelöljük – az újonnan revideált Károli fordításból valók (Veritas Kiadó, 2021).

2. Teresa J. Calpino: *Woman, Work and Leadership in Acts* [Nők, munka és vezetés az Apostolok cselekedeteiben]. Tübingen, 2014, Mohr Siebeck, 141. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan használhatod fel talentumaidat és anyagi forrásaidat a közösség áldására?
2. Ha ma kellene meghalnod, milyen örökséget hagynál magad után?
3. Hogyan lehet egy hívő halála bizonyágtétel?
4. Milyen reménységre támaszkodhatunk egy szeretettünk halálát követően?

Egy házaspár bizonyosságtevő szolgálata

Akvila és Priscilla,
Pál munkatársainak
missziója

Minden mozgalomnak vezetőkre van szüksége, és a leghatékonyabb vezetők között vannak házaspárok is. James és Ellen White 1846. augusztus 30-án házasodtak össze, és lettek annak a mozgalomnak a leghatékonyabb vezetői, amelyből a Hetednap Adventista Egyház nőtt ki. Prédikáltak, tanítottak, neveltek és tanácsoltak Észak-Amerika-szerte. A James White által elkezdett kiadói munka hajtóerő volt az adventista üzenet terjedésében, Ellen White írásai pedig látást és prófétai vezetést adtak a hívőknek és a gyülekezeteknek mindenütt a világon.

A legnagyobb „szuperpárosnak” is nevezhetnénk őket, két olyan komoly befolyással rendelkező ember szövetségének, akik kiegészítették és erősítették egymást. Az őskeresztény egyháznak is volt egy ilyen szuperpárosa: Akvila és Priscilla, akik James-hez és Ellenhez hasonlóan építették és erősítették az egyházat, bárhová mentek.

AZ ŐSKERESZTÉNY EGYHÁZ SZUPERPÁROSA

Először Apostolok cselekedetei 18. fejezetében találkozunk Akvilával és Priscillával, amint Pál apostolt követjük az Athénból Korinthusba vezető útján. Korinthus fontos kulturális, politikai és gazdasági központ volt, két kikötővel, rengeteg átutazóval, tehát kulcsfontosságú hely volt az evangélium hirdetése szempontjából.

Akvila és Priscilla nemrég költöztek Korinthusba. Más zsidókhöz hasonlóan Klaudiusz császár rendelete miatt voltak kénytelenek elhagyni Rómát, valószínűleg a Jézus Krisztus nevének hirdetése miatt kipattant konfliktus következtében.¹ Úgy tűnik, a házaspár már Pál érkezése előtt is keresztény volt, és örömmel fogadták be őt az otthonukba, és üzlettársnak is.

Akvila és Priscilla is sátorkészítők voltak, és a három ember jól tudott együtt dolgozni a szakmában, valószínűleg a lakóhelyük földszintjén kialakított műhelyben.² Bizonyára arra is használták ezt a helyet, hogy beszéljenek a vásárlóknak az evangéliumról, és talán hívők kics csoportja is találkozott ott.

Szilász és Timótheus is csatlakoztak Pálhoz Korinthusban, és a zsidókkal való vita után kiterjesztették a missziómunkát a pogányokra. Akvila és Priscilla valószínűleg szintén tevékenyen részt vettek a szolgálatban. Később Pál velük utazott Efézusba, és otthagyták őket, hogy evangelizáljanak, és hívő közösséget alakítsanak (ApCsel 18:18–19). Olyan szerepben lehettek, mint Barnabás, Szilász és Timótheus: Pál misszionárius munkatársaiként dolgoztak.³

Efézusban a házaspár tovább dolgozott a hívőkkel közösen, és végül alapítottak az otthonukban egy gyülekezetet (1Kor 16:19). Részt vettek a zsinagógában az istentiszteleten, ahol hallották Apollózt, az Alexandriából való zsidót Jézusról beszélni (ApCsel 18:24–26). Akvilának és Priscillának alaposabb evangélium-ismerete volt, mint Apollónak, talán mert régebb óta voltak keresztények, vagy mert a Pállal együtt töltött idejük folytán teológiai ismeretük tágult és erősödött. Felismerték a talentumokat, amelyekkel Isten megáldotta Apollózt, ezért aztán ahelyett, hogy nyilvánosan helyreigazították volna, inkább maguk mellé vették, „és még alaposabban kifejtették neki az Isten útját” (26. v.).⁴ Vendégszeretetük, tapintatuk és teológiai tanításuk jó fogadtatásra talált, és Apollós elment Akhájába, abba a régióba, ahonnan Akvila és Priscilla távoztak, és ott folytatta szolgálatát.

Élete egy pontján a házaspár visszaköltözött Rómába. Pál üdvözlét küldi nekik Róm 16:3–4 versében, és így ajánlja őket: „Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, munkatársaimat a Krisztus Jézusban! Ők saját fejüket kockáztatták az életemért, akiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is”. A házukban működő gyülekezet-

Akvila és Priscilla bizony- ságtételének ereje nem a teológiai tudásukban vagy a szakma gyakorlása és a szolgálat egyensúlyá- nak kialakításában rejlik, hanem a Pállal, Apollós- sal és más hívőkkel kiala- kított kapcsolatukban.

nek is üdvözetét küldi, ezzel arra utal-
va, hogy a házaspár mindenhol házi
gyülekezetet működtetett, bárhová is
költözött (5. v.).

Ez a rövid, de erőteljes üdvözet
azt sugallja, hogy ez a zsidó házaspár
nemcsak arra összpontosította a figyelmét,
hogy a zsidóknak szolgáljon, hanem a pogányok evangelizálásában is segített Pálnak, és tette ezt
oly mértékig, hogy „a pogányok minden
gyülekezete” hálát mondott nekik.

Az Akvilára és Priscillára történő
utalások sorában az utolsó 2Tim 4:19-
ben található, ahol Pál megkéri Timó-
teust, hogy adja át az üdvözetét nekik.
Visszaköltöztek Efézusba, ahol valószínűleg
Timótheussal együtt dolgoztak a növekvő
gyülekezet gondozásában.⁵ Ez a bevándorló
házaspár szaktudásával felszerelve, az evangé-
lium iránti szeretettel a szívében há-
rom városban is megnyitotta otthonát
Pál apostol és más hívők számára, és
hirdette az evangéliumot, bármerre is
járt. Nem voltak fizetett lelképásztorok,
a szakmájukban dolgoztak, és anyagi
forrásaikat, idejüket, tudásukat, amijük
csak volt, arra használták, hogy tanítsák
a környezetükben élőket, és hirdessék
számukra az evangéliumot.

BIZONYSÁGÉTEL AZ OTTHONUNKBAN

A globalizáció világában élünk,
ma az utazás határozottan könnyebb,

mint amilyenek Pál, Akvila és Priscilla
a utazásai voltak. A kommunikáció is
gyorsabb SMS-ben, e-mailen, telefonon.
A kapcsolódási lehetőségek el-
lenére sokan közülünk vágnak arra
a kapcsolati rendszerre, szoros kö-
tődésre, amely egyértelműen meg-
nyilvánult az őskeresztény egyház-
ban. Akvila és Priscilla bizony-
ságtételének ereje nem teológiai tudásuk-
ban vagy a szakma gyakorlása és a
szolgálat egyensúlyának kialakításá-
ban rejlik, hanem a Pállal, Apollóssal
és más hívőkkel kialakított kapcsola-
tukban. Otthonukban szállást biztosít-
ottak Pálnak, és eszközöket is adtak
neki, amikkel végezhetette a sátorké-
szítő munkáját, miközben hirdette az
evangéliumot. Ez biztosította a hát-
teret annak, hogy felajánlják a továb-
bi teológiai tanítást Apollós számára.
Otthonuk továbbá házi gyülekezet-
ként, istentiszteleti helyként és a hí-
vők számára menedékhelyként mű-
ködött mindenhol, ahol éltek.

A férj és feleség, ha együtt dolgoz-
nak az evangélium hirdetéséért, és
megosztják otthonukat azokkal, akik
éheznek a kapcsolatok és a közösség
után, Isten képmásának megpillan-
tását teszik lehetővé a világ számára.
A megtört kapcsolatok és veszélyessé
vált otthonok világában egy egészes
keresztény otthon lelki és érzelmi
gyógyulást nyújthat valamennyi, oda
betérő személynek.

Fontos megjegyezni, hogy a cso-
portos szolgálat nem korlátozódik há-
zaspárookra. Isten fel tud használni
egyéb emberi kapcsolatokat is, akár
barátok csoportját, mint amilyen Pál,
Szilász és Timótheus barátsága volt
(ApCsel 18:5), vagy más családtagok
csoportját. Mindegyik külön jelleget
képvisel, és eredményes lehet az evan-
gélium hirdetésében.

Ellen White írta: „A munka, amely-
re el lettünk hívva, nem kíván gazdag-
ságot, társadalmi pozíciót, vagy kivá-
ló képességet, csupán kedves, önfel-
áldozó lelkületet és szilárd célkitűzést.
... Befolyásunk hatásköre jelentékte-

lennek, képességünk szerénynek, al-
kalmunk kevésnek, tudásunk behatá-
roltnak tűnhet, mégis csodálatos le-
hetőségekkel rendelkezünk az ottho-
nunkban kínálkozó alkalmak hűséges
felhasználása által. Amikor megnyitjuk
szívünket és otthonunkat az élet isteni
elveinek, az életadó erő folyamainak
útvá válunk. Otthonunkból gyógyí-
tó patak folyik, amely életet, szépsé-
get és termékenységet hoz oda, ahol
most terméketlenség és halál van.”⁶

Nem kell fizetett lelkészeknek len-
nünk ahhoz, hogy hatékony bizony-
ságtevők legyünk. Nem kell gazdag-
nak sem lennünk. Csak legyünk kész-
ségesek Isten művének végzésére,
kövessük hívását, bárhová vezetne
is bennünket, és dolgozzunk együtt
más hívőkkel, hogy hirdessük az evan-
géliumot a világnak.

1. David W. Pao kommentárja az Apostolok Cselekedetei szócikkénél. *The Baker Illustrated Bible Commentary*, szerk. Gary M. Burge és Andrew E. Hill. Grand Rapids, 2012, Baker, 1201. o.
2. Marie Noël Keller: *Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus* [Priscilla és Akvila: Pál munkatársai Jézus Krisztusban.] Collegeville, Minn., 2010, Liturgical Press, 17–20. o.
3. Uo., 23. o.
4. A bibliai idézetek az újonnan revideált Károli fordításból valók. Veritas, 2021
5. Nguyen vanThanh: *Bevándorlók mint misszionáriusok: Priscilla és Akvila esete*. Tanulmányok a misszióról – 30. (2013): 204.
6. Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 2012, Advent Kiadó, 32. o.

Megbeszélendő kérdések

1. Hogyan tudod a vendéglátást gyakorolni otthonodban, vagy más hívőkkel karöltve?
2. Hogyan tudnád képezni magad arra, hogy „az Isten útjára” taníts másokat?
3. Ha házas vagy, hogyan tudnátok együtt dolgozni a pároddal az evangélium hirdetésében? Házaspárokat hogyan lehet bizony-
ságtétel mások számára?

Második szombat délelőtt

Mindhalálig

Pál apostol bizonyágtétele

ELLEN G. WHITE

A fő tárgyalás alatt, meggyőző erejű beszédével Pál olyan hatalmas benyomást gyakorolt a császárra, hogy az elhalasztotta az ítélethozatalt. Nem mentette fel Isten megvádolt szolgáját, de el sem ítélte. Azonban csakhamar ismét fellángolt a haragja Pál ellen. Elkeseredett dühében, hogy a keresztény vallás terjedését nem akadályozhatja meg, még a saját udvarában sem, elhatározta, hogy mihelyt elfogadható ürügyet talál, az apostolt kivégezteti. Nemsokkal ezután Néror határozott, és Pált vértanúhalálra ítélte. Mivel római polgárt kínpadra nem vonhattak, az ítélet fejeztelre szólt.

Pált titokban vezették a kivégzés helyére, azonban csak kevesen lehettek ott jelen, mert üldözőit megfélemlítette messze ható befolyása, és az, hogy vértanúsága a kereszténységnek újabb híveket szerezhet. Még a kíséretében levő eldurvult, megkeményedett katonák is figyeltek a szavaira, s ámulva látták, hogy a halállal szembenézve vidám, sőt, lelke ujjong. Mártírhalálának szemtanúi számára – akik látták Krisztusba vetett rendíthetetlen bizalmát, valamint készségét, amellyel gyilkosainak megbocsátott – Pál az „élet illata” volt. Közülük többen fogadták el az általa hirdetett Üdvözítőt, hogy azután rövid idő múlva vérükkel pecsételjék meg a hitüket.

Békesség a veszély idején

Pál élete utolsó órájáig bizonyítéka volt a korinthusi gyülekezethez intézett szavai igazságának: „Mert az Isten, aki szólt; setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk. Mindenkör testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi testünkben” (2Kor 4:6–10). Alkalmassága nem önmagán, hanem Isten Lelke jelenlétének és munkálkodásának alapult, amely bensőjét betöltötte, és minden gondolatát alárendelte Krisztus akaratának. A próféta kijelenti: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel Tebenned bízunk” (Ézs 26:3). Az a mennyei békesség, amely Pál arcáról sugárzott, sok lelket nyert meg az evangéliumnak.

Pált mennyei légkör övezte. Akivel csak érintkezett, megérezte Krisztussal való közösségének hatását. Az általa hirdetett igazságot saját élete szemléltette; ez adott meggyőző erőt prédikációinak. Ebben rejlik az igazság hatalma. A megszentelt élet mesterkéletlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Érvelések annál nagyobb ellenállást idézhetnek elő, minél kevésbé cáfolhatók; azonban az istenfélő életmód olyan hathatós példaadás, amelynek teljesen ellenállni lehetetlen.

Pált mennyei légkör övezte. Akivel csak érintkezett, megérezte Krisztussal való közösségének hatását. Az általa hirdetett igazságot saját élete szemléltette.

ÖNZETLEN, MÁSOKKAL TÖRŐDŐ ÉLET

A rá váró szenvedés, a halál árnyéka eltűnik az apostol tekintete előtt; lelke azokért aggódik, akiket magukra hagy, hogy küzdjenek előítélet, gyűlölet és üldöztetés ellen. Igyekezett, hogy bátorítsa, erősítse azt a néhány keresztény hívőt, akik a vesztőhelyre kísérték. Megismételte előttük azokat az ígéreteket, amelyeket Isten adott az igazságért üldözött gyermekeinek. Biztosította őket, hogy mindaz beteljesedik, amit az Úr mondott. Ha rövid ideig nyomorúságba is jutnak, különböző kísértések súlya alatt; ha minden földi kényelmet nélkülözniük kell, akkor merítsenek bátorságot Isten Igéjéből: „Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra” (2Tim 1:12). A megpróbáltatások és szenvedések éjszakája gyorsan véget ér, azután a béke és az örök nap boldog hajnala pirkad.

Nem bizonytalanul, nem félve, hanem ujjongó reménnyel és boldog vá-

gyakozással hatolt át az apostol tekintete a síron. Ott áll vértanúsága színhelyén; nem látja sem a hóhér bárdját, sem a tikkadt földet, amely csakhamar beissza véréét. Pillantása azon a nyári reggelen a mennybolt fényes, végtelen kékségét kutatja, s felhatol egészen az Örökkévaló trónjáig.

Pál, a hit embere látja Jákob látomásának fényes létráját. Ez a létra Krisztus, aki összekötötte a földet a mennyel, a halandó embert a végtelen Istennel. Emlékezetén átvonul a pátriárkák és próféták élete. Hite erősödik, mert tudja, hogy azok is benne bíztak, akiknek vigasza és támasza, s akikért életét adja. Istennek e szentjei, kik százdáról századra hitük bizonyoságtévői voltak, ismétlik az ígéretet: „Hű az Isten.” Apostoltársai is hirdetik Krisztus evangéliumát; szembeszállnak a vallási vakbuzgósággal, a pogány babonákkal, az üldözéssel és a megvetéssel, sőt életük sem drága, csakhogy fenn lobogtassák a kereszt zászlaját a hitetlenség sűrű sötétsége közepete. Hallja bizonyoságtételüket Jézusról, az Isten Fiáról, a világ Üdvözítőjéről. A kínpadokról, a máglyákról, a tömlöcökből, a föld barlangjaiból hangzik felé a vértanúk diadalkiáltása. Hallja a rettenthetetlen lelkek tanúságtételeit, akik bár elhagyatottan, kifosztottan, megkínzottan, de bátran, ünnepélyesen bizonyítják hitüket: „Mert tudom, kinek hittem.” Mert életüket adták hitükért, kinyilatkoztatták e világ előtt, hogy akiben hittek, „mindenképpen üdvözítheti őket”.

AZ ÁLDOTT REMÉNYSÉG

Krisztus áldozata által megváltva, vérében megtisztítva a bűntől, szentségébe öltözötten, Pál önmagában hordozza azt a bizonyosságot, hogy lelke értékes Megváltója szemében. Élete Krisztussal együtt el van rejtve Istenben. Pál meggyőződött arról, hogy Ő, aki legyőzte a halált, meg is

tudja őrizni azt, amit oltalmára bízott. Lelke megragadja az Üdvözítő ígéretét: „Én feltámasztom azt az utolsó napon” (Jn 6:40). Gondolata és reménye Urának visszajövetelére irányul. Miközben a hóhér bárdja sújt felé, s a halál árnyékai gyűlnek a mártír köré, felszáll utolsó gondolata – miként a nagy ébredés hajnalán ez lesz majd első gondolata –, hogy találkozzék az Életadóval, aki örömmel üdvözli Atyja áldottainak országában.

Közel húsz évszázad múlt el azóta, hogy Pál, a nagy apostol mint Isten Igéjének tanúja és Jézus Krisztus bizonyoságtévője, véréét ontotta. Noha egyetlen hűséges híve sem öröközte meg az utókor számára e szent ember életének utolsó pillanatait, a Szentlélek ihletett kijelentése megőrizte számunkra utolsó bizonyoságtételét. Szava harsány kürtzengésként hangzik azóta is, minden korszakon át, és lelkesíti bátorságával Krisztus bizonyoságtévőinek ezreit. Diadalmas öröme átrezdül, visszhangzik lesújtott emberi szíveken, hogy Pállal együtt dobbanjon a Megváltó felé: „Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam; végezetre eltétem nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését” (2Tim 4:6–8).

Ez a felolvasás kivonat **Ellen White** *Az apostolok története* című könyvéből. (Budapest, 2001, Advent Kiadó, 335–337. o.)
A hetednapos adventisták hisznek abban, hogy Ellen G. White (1827–1915) több mint 70 éves nyilvános szolgálata során gyakorolta a prófétálás bibliai ajándékát.

A gérári hű tanú

Abimélek helyreállítása

EMIL JIGÄU

Akilátástalanság, az önbizalomhiány, az emberek téves megítélése mind akadály lehet a hatékony missziómunka útjában. Bár felfedezhetünk némi érdeklődést, fogékonyságot, nem állíthatjuk, hogy sok ismerettel rendelkezünk ezen a területen. Megkaptuk a parancsot: „Menjetek és hirdessétek az evangéliumot!” Ennek a hatékonyságát azonban valaki más határozza meg.

Fontos tudni, hogy minden ember, függetlenül attól, hogy milyen nyugalmat vagy önuralmat erőltet magára, bizonyos szorongásokkal, aggodalmakkal küzd. Minden ember Isten szeretetének tárgya, minden ember egy lehetséges üdvözlött. Nem a mi feladatunk felismerni, hogy mennyi jó, vagy mennyi rossz tulajdonság rejtőzik valakiben.

Egy ószövetségi misszionárius szubjektív értékelése legyen a tanulságunk: 1Móz 20:1-18.

Nincs magyarázatunk Ábrahám utazására a Hebronhoz közeli Mamré tölgyeséből a déli országrész felé. Lehetséges, hogy nyájainak friss legelőkre volt szüksége (és Gérár egy termékeny völgyben feküdt), vagy akár a bizonytalan politikai helyzet is lehetett az ok. Ugyanakkor az is valószínű, hogy az az útvonal felelt meg vándorló életmódjának, vagy pedig ott tudott bizonyosságot tenni a hitéről. Bárhogy is volt, az események nem várt fordulatot vettek. „Ábrahám tisztelte Istent, és Isten tisztelte Ábrahámot. Közvetlenül beszélt hozzá, és felfedte előtte terveit. Mindezek ellenére Ábrahám ember volt, és a Szentírás legalább három olyan

Isten aggódott a királyért, ezért tárta fel előtte a valóságot, a jót és a rosszat, a választás lehetőségét, a következményeket, pillanatnyi helyzetét.

alkalmat említ, amikor kételkedett a hitében: 1) amikor hazudott a feleségéről a fáraónak (1Móz 12:10-20), 2) amikor feleségül vette Hágárt, hogy utódokat szüljön neki (1Móz 16:1-4), és 3) amikor hazudott Abimélek királynak arról, hogy Sára nem a felesége (1Móz 20. fejelet).” (Ted Wilson: *Ábrahám mint biznyságtévedő – aki életpéldája által vezetett*)

KÉT JELLEMZÉS ÁBRAHÁM JELLEMZÉSE

Gérár királya filiszteus herceg volt, egy pogány ország pogány uralkodója. Ábrahám féltette az életét. Értelmetlen reakció ez egy olyan ember részéről, aki egykor legyőzött egy mezopotámiai szövetséget egy olyan ügyért, amely annyi gondot okozott neki Egyiptomban (1Móz 12:10-20).

Az általa mondott féligazságok miatt a király Sáráért küldetett. Ábrahám szemszögéből ez igazságtalanságnak minősült, mert a király teljhatalommal, saját kénye-kedve szerint rendelkezett az alattvalókkal. Megrögzött poligám volt, aki nem ismerte az erkölcsi határokat.

„Bizony azt gondoltam: nincsen istenfélelem e helyen” – egy gyilkos a gyilkosok élén.

ISTEN JELLEMZÉSE

Isten megjelent Abiméleknek álomban. Ezzel a módszerrel fedte fel ma-

gát ezeknek az embereknek (fáraó, Nabukodonozor). Isten aggódott a királyért, ezért tárta fel előtte a valóságot, a jót és a rosszat, a választás lehetőségét, a következményeket, pillanatnyi helyzetét.

Abimélek elismerte az álom menyeyei forrását, azt, hogy akitől kapta hatalmasabb nála, a királynál. Amikor védekezni kezdett: „Az ártatlan népet is megölnöd-é?”, Isten válaszolt: „Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában művelted ezt.”

A következő kijelentés: „Azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem”, a Szentlélek munkáját, a józan lelkiismeret bizonyítékát hangsúlyozza. Ez a beismerésből, a bűnbánatból, a bűnvallomásból, a hiba jóvátételéből származó ártatlanság próbája.

A király hajnalban, a szokásosnál korábban kelt fel (1Móz 20:8), magához hívatta tanácsosait, hisz ez komoly dolog volt. Elmondott nekik mindent, bár a királyoknak nem kell beszámolniuk semmiről, és mindannyian megrémültek, mert majdnem vétkeztek.

Kik ezek az emberek? Olyanok, akikről Ábrahámnak egészen más véleménye volt.

Amikor egy részeges elmeséli ügyesbajos dolgait, mindenki nevet. Itt azonban a helyzet súlyos, a hangulat komoly, feszült. *Minden figyelmeztetés nélkül meghalhattunk volna. Mi nem fekszünk le, mielőtt meg nem valljuk bűneinket. Ábrahám, mit tettél velünk?* Nagyon szégyenletes pillanat lehetett ez Ábrahám számára. Megdorgálnak téged, aki Isten igazságát képviseled? És teszi ezt egy pogány, akinek épp neked kellett volna biznyságot tenned!

„Bizony azt gondoltam.” (1Móz 20:11) Ábrahám féligazságokkal próbálta menteni az életét, Abimélek pedig megtisztulással tette ugyanezt egy olyan pillanatban, amikor Isten ítélete volt rajtuk (lásd Sodoma és Gomora esetét.) A bűn mély nyomokat hagy. Izsák megismételte a történelmet.

Abimélek nem vétkes, mégis odaadta azt az összeget, amit szokás volt adni, amikor egy nővel igazságtalanul bántak (16. v.). Ezáltal magára vette a bűnt, megvédte Sára tisztességét a körülöttük levők szemében. Ez nagyon fontos volt a keleti emberek számára. A gesztus annak is a bizonyítéka, hogy a rosszat helyrehozták, az ügyet tisztázták. Következésképpen a vádat ejtették (18. v.). A születés a keleti gondolkodásmódban a legnagyobb áldás. Ha az Abimélek családjához tartozó nők nem szültek volna több gyereket, a királyi család kihalt volna.

Abimélek egy üdvöztendő lélek? Igen, Ábrahám tévesen ítélte meg őt.

ABIMÉLEK TÖRTÉNETE TARTOGAT SZÁMUNKRA NÉHÁNY TANULSÁGOT:

- A látszat, saját, személyes megítélésünk ellenére szolgáljunk egyformán minden embernek.
- Bárhol, bármilyen alkalommal, bármilyen kultúrában biznyságot tehetünk.
- Nem mi döntjük el, vagy ítéljük meg, hogy ki hajlandó vagy sem elfogadni az evangéliumot.
- Nem tudjuk helyesen felmérni, hogy ki méltó, és ki nem.
- Az emberekre gyakorolt hatás az isteni beavatkozásnak, a Szentlélek munkájának és az Úr Jézus Krisztus érdemeinek az eredménye.

Megbeszélendő kérdések

1. Mit jelent hatékony tanúnak lenni?
2. Kiknek teszünk biznyságot?
3. Milyen hatással van ránk a biznyságtévedés?

Emil Jigău, a Romániai Unió kincstárnoka

Bizonyságtevőd leszek!

ÍRTA: TANYA MUGANDA

Illusztráció: Mugi Kinoshita

Légy bizonyágtevő!

Kincs a Bibliából: 1Mózes 15:12-18

Nyugodt éjszaka volt. Ábrahám felnézett az égre. Isten üzenete nagyon meglepte: „Ábrahám, eljött az ideje, hogy Sárával és családod többi tagjával együtt elköltözz egy új országba, ahol sok gyereked születik majd, és ismertté válik a neved.” Ábrahám így gondolkodott magában: *Húha, Isten egy új országot és népes családot ígér nekem. Alig várom, hogy elmondjam Sárának!*

Sára meglepődötten lépett ki a házból.

– Mit csinálsz itt, egyedül a sötétben? Minden rendben?

Ábrahám lelkesen válaszolt.

– Isten azt mondta nekem, hogy költözzünk el mind egy másik országba, és ott ismertessük meg a nevét minél több emberrel. Egy olyan országba küld, ahol a következő nemzedékek nagy családként fognak ismerni minket.

Sára zavarodottan nézett rá.

– Nyugtalan vagyok emiatt a költözés miatt, mivel mindent itt kell hagynunk.

Ábrahám azzal bátorította Sárát, hogy Isten mindent meg fog oldani. Egész életében egy Ur nevű városban lakott, de bízott Isten ígéreteiben, ezért elszánta magát erre a nagy lépésre.

El tudjátok képzelni, milyen lenne, ha a szüleitek bejelentnék, hogy el kell költöznötök egy új helyre! Új iskola, új gyülekezet, új lakónegyed, új barátok...

Az új ország felé vezető úton Sára, Ábrahám és unokaöccse, Lót tevéken szállították az edényeiket, a bútoraikat és a ruháikat. Sára panaszkodott:

– Annyira meleg van a sivatagban!

Lót is zúgolódott:

– Legyengültem és szomjas vagyok!

Ábrahám azonban biztatóan válaszolt:

– Én is fáradt vagyok, de nemsokára megérkezünk.

Isten megvédte őket, és biztonságban megérkeztek.

Az utazás során Ábrahám, Sára és Lót a tevék mellett gyalogoltak. Amint úticéljuk felé haladtak, érdekes városokat láttak. Végül megérkeztek Háránba.

Ezután Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy induljon tovább. Ezúttal Kánaánba küldte őt. Sára és Lót csodálkozott, hogy újra csomagolni és utazni kell. A második út is hosszú volt, gyalog tették meg, de Isten biztonságban elvezette őket az új országba. Kánaánban Isten felajánlotta Ábrahámnak az országot, ahol majd sok gyereke, unokája és dédunokája születik. Ábrahám, Sára és Lót kipakolták minden ruhájukat, edényüket és bútorukat, és felhúzták a sátraikat, hogy az új országban otthont teremtsenek maguknak. Idegen ország volt, de Isten megsegítette őket, és bizonyágot tettek róla a körülöttük élőknek. Ábrahám idegen volt egy idegen országban. Isten szeretetének és hatalmának volt a tanúja. Te is lehetsz Isten tanúja egy új nyegyedben vagy egy új gyülekezetben.

RAJTAD A SOR!

1. Mit vinnél magaddal egy utazásra? Rajzold le azt, amit magaddal vinnél!
2. Mi volt annak az országnak a neve, ahol végül Ábrahám, Sára és Lót letelepedett?
3. El kellett valaha költöznöd egy új nyegyedbe, egy másik országba, vagy városba? Ha igen, hogy érezted magad?
4. Mi az, amit megoszthatsz másokkal, amikor olyan helyre kerülsz, ahol csak idegenek, vagy csak új barátok vesznek körül?

Bizonyságtetés akkor is, amikor igazságtalan az élet

Kincs a Bibliából: 1Mózes 39:20-41:43

– Ez nem lehet igaz! – mormogta halkán József.

Józsefet börtönbe vetették. Azzal vádolták – hamisan, igazságtalanul! –, hogy csúnyán viselkedett Potifár feleségével. Szomorú volt, mert egyáltalán nem voltak jó kilátásai. Testvérei eladták rabszolgának Egyiptomba, most pedig ártatlanul ült a börtönben. Hideg volt és sötét. Az étel is borzalmas volt. Rengeteg kérdés kavargott a magányos József elméjében. Azon gondolkodott, hogy vajon ez lenne Isten terve? Kételyei voltak, de továbbra is bízott Istenben.

– Tudom, hogy Isten megsegít ebben a nehéz időszakban – mondta.

A börtönben segítséget nyújtott a többi rabnak. Egyesek álmokat láttak, amelyeket nem értettek.

– József, segítenél megérteni ezt az ijesztő álmot, amit az éjjel álmodtam?

József megkérdezte tőlük, hogy mi történt az álmaikban. Amikor megosztották vele látomásait, Isten segítségével meg tudta őket magyarázni. Aztán az egyik rab kiszabadult a börtönből, és visszatért régi munkájához, a fáraó szolgálatába, de egyszer sem említette a József nevét. A fegyőr örült, hogy József segít

a többieknek, ezért vezetővé tette őt a börtönben. Bár rossz helyzetben volt, segíteni akart a körülötte levőknek. Tudnál segíteni másokon, amikor te magad is nehéz időszakon mész át? József megmutatta, hogy bár minden rosszul ment az életében, ő mégis Isten tanúja akart lenni. Türelmes volt, ameddig Isten dolgozott az érdekében.

Eltelt néhány év, és a fáraót kezdték el furcsa álmok gyötörni, de a palotából senki nem tudott segíteni neki az álmok értelmezésében.

– Tudok valakit a börtönben, aki meg tudja magyarázni az álmaidat – mondta a fáraónak a pohárnok.

– Menj és hozd elém! Mire vársz?! – parancsolta a fáraó.

A fáraó elmondta Józsefnek az álmát.

– Sovány teheneket láttam, amelyek felfalták a vízparton legelésző kövér teheneket.

Isten segítette Józsefnek megérteni, majd a fáraónak elmagyarázni, hogy éhség következik az országban. A fáraó elcsodálkozott József bölcsessége láttán, és azonnal felismerte, hogy kiváló vezető válna belőle. Így hát Egyiptom kormányzójává tette, csak ő, a fáraó volt hatalmasabb nála.

József bizonyságtétele nem volt könnyű tapasztalat, mivel nagyon sok rossz dolog történt az életében, de ő folyamatosan bízott Istenben, és imádkozott. József történetéből megtanulhatjuk, hogy függetlenül attól, mennyire nehéz az élet, bízhatunk Isten segítségében. Neki mindannyiunk számára terve van.

RAJTAD A SOR!

1. Mi történt Józseffel, amikor Potifár felesége hamisan megvádolta?
2. Képes lettél volna Józsefhez hasonlóan válaszolni?
3. Mit tennél, ha egy barátod vagy osztálytársad csúnyán viselkedne veled? Továbbra is imádkoznál érte? Továbbra is bízna Istenben?
4. Sorolj fel néhány dolgot, amely még akkor is segít bizonyságot tenni Istenről, amikor magányosnak és kizsájtottnak érzed magad.

A legfurcsább betegség

Kincs a Bibliából: 2Királyok 5:1-16

– Mi az a furcsa kiütés a karodon? – kérdezte Naámán felesége a férjétől.

– Én is csak az imént vettem észre – mondta Naámán.

Valami nem volt rendben Naámán bőrével. Egész testét fehér foltok borították. Nem volt rá gyógyszer, egyetlen kezelés sem hatott. A foltok fehérek, fájdalmasak voltak, és nagyon viszkettek.

– Úgy néz ki, leprás lettél – mondta a felesége.

– Ó, nem! Hogy lehetnék továbbra is parancsnok egy ilyen betegséggel? – siránkozott Naámán. Ő volt ugyanis a szíriai katonaság parancsnoka, ő állt a királyi hadsereg élén.

A házukban dolgozott egy fiatal izraelita lány, aki meghallotta a beszélgetésüket. Sajnálta Naámánt, akinek nagy fájdalmat okozott a bőrkiütése. Elhatározta, hogy beszél a gazdájának Elizeus prófétáról.

– Jó hírem van a betegségeddel kapcsolatban – mondta.

Naámán elcsodálkozott, hogy a kis szolgálólánynak megoldása van a betegségére.

– Isten meg tud gyógyítani téged! – folytatta a lány.

Naámán nem tudta, mit higgyen, mit gondoljon, de meghallgatta a lányt, aki Elizeus prófétáról beszélt neki. Elizeus tudna segíteni Naámánon, csak el kell mennie hozzá Izraelbe, és megtudnia, hogy mit tegyen a gyógyulása érdekében. Hosszú volt az út Szíriától Izraelig, Elizeus házáig. Naámán néhány emberével és szolgálójával útrakelt, hogy felfedezze, bekövetkezik-e a csoda, és meggyógyul-e.

Végül biztonságban odaért. Tiszta és világos utasításokat kapott. El kellett mennie a Jordán folyóhoz, majd hétszer meg kellett mártóznia a vízében.

– Tényleg meggyógyulok, ha megfürdök abban a piszkos folyóban? – tette fel a kérdést.

Az egyik szolgálója bátorította, hogy hallgasson a prófétára. Naámán rémült tekintettel lépett be a folyóba, majd megmártózott hétszer, és amikor hetedjére kijött a vízből, a bőre tiszta volt, mint a harmat.

– Ez valóban csoda! Nem létezik más Isten, mint Izrael Istene! – kiáltott fel Naámán.

A kis szolgálólány nemcsak dolgozott Naámánnak, hanem a barátja is volt. Istenbe vetett hite és bizonyosságtétele segítette Naámánnak meglátnia, mennyire hatalmas a mi Istenünk. Nem számít, hány évesek vagyunk, Isten mindig erőt ad segíteni a bajba jutottakon.

A következő alkalommal, amikor betegnek érzed magad, jusson eszedbe ez a történet! Isten téged is meg tud gyógyítani!

RAJTAD A SOR!

1. Mire volt szükség ahhoz, hogy a kis szolgálólány bizonyosságot tegyen az ura előtt? Miért volt ez nehéz számára?
2. Mondd el két barátodnak, hogyan gyógyított meg Isten, amikor beteg voltál!
3. Hogyan válaszoltak a barátaid az isteni gyógyításra?

Az oroszlánok vermében

Kincs a Bibliából: Dániel 6. fejezet

Dániel szerette Istent. Babilonban élt, naponta háromszor imádkozott, és tudta, hogy Isten soha nem hagyja el. Ő volt a királyság egyik fontos vezetője, és Dáriusz király tudta, hogy bízhat benne. De nem mindenki örült ennek.

– Hmmm, Dániel azt hiszi, hogy jobb, mint mi. Na, majd mi megmutatjuk neki! – mondták egyesek.

Ezek a gonosz emberek megpróbálták ártani Dánielnek. A céljuk az volt, hogy meggyűlöltessék őt Dáriusz királlyal, akinek azt javasolták, foglalja törvénybe, hogy mindenki csak őt imádhassa.

– Rendben van, kiadtam a törvényt, és aki áthágja, azt vessék az oroszlánok vermébe! – parancsolta a király.

– Most megvagy, Dániel! Nem tehetsz mást, mint aláveted magad a törvénynek! – mondták a gonosz emberek.

Amikor Dániel tudomására jutott az új törvény, nem változtatta meg a szokását, hanem továbbra is imádkozott. A gonoszok nem hittek a szemüknek.

– Hogy hághatja át Dániel a király törvényét? Most aztán nagy bajban van! – mondták.

Dániel azonban nem félt, mert tudta, hogy Isten vele van. Tanú volt, aki bizonyította, hogy igenis létezik a menny Istene. Nem félt imádkozni, bár tudta, hogy a gonoszok figyelik őt. Elmondták a királynak, amit láttak, és a király nagyon csalódott volt, mert kedvelte Dánielt. Nem volt más választása, mint bevetni őt az oroszlánok vermébe, mivel nem engedelmessé vált a törvénynek. Dániel nem félt, mert bízott abban, hogy Isten megszabadítja őt.

– Nézzétek Dánielt! Most befellegzett neki. Meglátjuk, hogy az Istene megszabadítja-e. Ha-ha-ha, ha-ha-ha! – nevettek a gonosz emberek.

Dáriusz király szomorúan nézte, ahogy Dánielt belökték az oroszlánok közé.

– Dániel, remélem, hogy a te Istened megszabadít téged! – mondta.

Dániel az oroszlánok vermében töltötte az éjszakát. A király reggel korán kiment, hogy ellenőrizze, életben van-e még Dániel.

– Dániel, megmentett téged a te Istened? – kérdezte.

Dániel kikiáltott, hogy jól van. A király nagyon megörvendett, hogy Dániel megszabadult. Isten megőrizte az életét. A gonosz emberek annyira dühösek voltak, hogy nem sikerült a tervük!

Nem lesz mindig könnyű a válságos helyzetekben, de Isten minket is meg tud védeni. Amikor Isten oldalán állunk, lehet, hogy egyesek gyűlölni fognak, még a barátaink közül is, de Ő megígérte: „Ne félj, mert veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.” (Ézsaiás 41:10)

RAJTAD A SOR!

1. Éreztél-e valaha kísértést arra, hogy ne engedelmeskedj a szüleidnek vagy a tanároknak?
2. Olvasd el Máté 5:16 versét! Hogy lehetett Dániel bizonyágtétele világhíresség a király számára?
3. Keress néhány kreatív imamódszert! Például imádkozz együtt egy felnőtellel, vagy a gyülekezeti barátaiddal séta közben!

Barát-ellenségek

Kincs a Bibliából: János 4:1-26

Forró, nyári nap volt. Jézus már egy ideje a pusztában járt, amikor eldöntötte, hogy megáll egy kútnál pihentetni a poros lábait. Amint leült, közeledni látott valakit. Egy samáriai asszony volt, aki megállt a kútnál vizet merni. Abban az időben nem léteztek üzletek, ahonnan az emberek ivóvizet vásárolhattak. El kellett menni a kútra, és onnan kimerni vederrel a vizet. A kutak mélyek voltak, és a vödört kötéllel engedték le a vízig. Képzeljétek el, milyen lehet csak azért cipelni egy vödört, hogy vizet merithess a kútból. Akkoriban ez természetes velejárója volt az emberek mindennapjainak.

– Tudsz adni nekem is egy kis vizet, kérlek? – kérdezte Jézus.

A samáriai asszony nagyon meglepődött.

– Miért kérsz tőlem vizet? – kérdezte.

Abban a korban a zsidók és a samáriaiak nem kedvelték egymást, nem is beszéltek egymással, ezért lepette meg annyira az asszonyt ez a megszólítás. Jézusnak nem számított, hogy ki volt az a nő, vagy hogy honnan származott. Ő mindenkit egyformán szeret.

– Ha tudnád, ki vagyok, te kérnél tőlem, mégpedig élő vizet – válaszolta Jézus.

– Hogyhogy „élő vizet”? Egyedül még a kútból sem tudsz húzni magadnak – értetlenkedett a samáriai nő.

Jézus elmondta neki, hogy aki abból a kútból iszik, egy idő múlva újra szomjas lesz, de akik tőle vesznek élő vizet, soha többé nem szomjaznak meg. Az élő víz, amelyről Jézus beszélt, tulajdonképpen a megváltás és az örök élet üzenete volt.

– Húha! Beszélj nekem erről az élő vízről! – kérte az asszony.

Sok kérdést tett fel, majd Jézus megmagyarázta neki, hogy Ő a Messiás.

– Milyen csodálatos nap ez a mai! Végre szemtől szemben láthatlak! – lelkesedett a nő.

Annyira izgatott volt, hogy elszaladt, és mindenkinek elmondta, hogy ott van Jézus, és menjenek, találkozzanak Vele. Nagy tömeg érkezett vissza a samáriai nővel az élen. Micsoda látvány! A többiek hittek az asszonynak, ő pedig Jézus szeretetteljes szavaiból nyert bátorságot, aki annak ellenére szépen beszélt és viselkedett vele, hogy tudta, sok rossz döntést hozott az életében. Amikor Jézusról beszélsz az embereknek, sokan eljönnek megismerni Őt.

RAJTAD A SOR!

1. Barátkoztál-e valaha olyan személlyel, akit a többiek nem kedveltek?
2. Mire tanít a samáriai asszony története? Hogy szeretné Jézus, hogy viselkedjünk másokkal?
3. Könnyű a barátainak beszélni Jézusról?
4. Gondolj egy jó cselekedetre, amit megtehetsz iskolád egy új diákja, vagy gyülekezeted egy új tagja érdekében! Például ajándékozhatasz neki egy Bibliát, egy üdvözlőlapot, vagy más ajándékot.

A második esély

Kincs a Bibliából:
Apostolok Cselekedetei 9:36-43

Tábita nappalija tele volt szebbnél szebb terítőkkel. Különleges képessége volt a jó-tékonykodás. Takarókat, ruhákat, huzatokat varrt a városban élő embereknek. A szegények barátja volt, és segítette őket. Dorkász néven is ismerték. Joppében lakott, mely zsúfolt kikötőváros volt abban a korban. Hajókon számos látogató érkezett a városba. Tábita Jézus tanítványa, segítője volt. Nagy szeretettel készített ruhákat a rászorulóknak.

– Tábita, még egyszer köszönöm azt a csodálatos sálát, amelyet készítettél nekem – mondta valaki, aki éppen akkor érkezett látogatóba, és megállt az ajtóban.

– Nagyon szívesen! Szeretném, ha mindenkinek meglenne mindene, amire szüksége van! – válaszolta Tábita.

Mindenki szerette őt. Mindenkit befogadott az otthonába, meleg étellel, kedves kis ajándékokkal várta vendégeit. Ha egy családnak nem volt elegendő pénze új ruhákra, Tábita varrt nekik, és megajándékozta őket. Sokan voltak hálásak, hogy megismerhették, a példája bátorította őket.

Isten nemcsak a vendégszeretet, hanem a varrás ajándékával is megáldotta Tábitát. Szerette Istent és az embereket.

Egy nap Tábita nagyon megbetegedett. Egyre rosszabbul lett, az orvos pedig nem talált megoldást az állapotára, s egy idő után meghalt. Mennyire fájdalmas volt ez a körülötte levőknek. Az egész város sírt és gyászolt. Testét megmosták és előkészítették a temetésre. Időközben egyesek arról értesültek, hogy Péter a közelben tartózkodik, egy másik városban. Emlékeztek rá, hogy Jézus tanítványai nemcsak gyógyítottak, hanem halottakat is feltámasztottak. Hitték, hogy Péter fel tudja támasztani Tábitát. Embereket küldtek Péterért, hogy a segítségét kérjék.

– Péter, gyere, kérlek, amilyen gyorsan csak tudsz! Tábita meghalt!

Péter elindult velük, és amikor odaért, egyenesen a felső szobába ment, ahol Tábita feküdt.

– Kérlek, mindannyian hagyjátok el a szobát! – mondta Péter.

Letérdelt és imádkozott Istenhez. Ezután Tábitára nézett, és így szólt:

– Kelj fel!

Tábita kinyitotta a szemét, és felkelt az ágyból. Amikor kiment a szobából, mindenki csodálkozva nézte, majd dicsőítették Istent.

– Isteni csoda történt. Tábita él! – ujjongtak az emberek.

Az emberek elkezdték mindenkinek mondani, mit tett Péter Isten erejével, és sokan hittek Jézusban. Isten életre keltette Tábitát, hogy megmutassa csodálatos hatalmát.

RAJTAD A SOR!

1. Milyen jó dolgokkal segítheted a közösséged vagy a gyülekezeted tagjait? Például összeszedheted a szemetet a parkban, a szüleid segítségével pénzt gyűjthetsz a szegényeknek, vagy a kinőtt ruháidat odaadhatod adományként valamelyik árvaháznak.
2. A szegények és rászorulóknak segítése miért jó módja a bizonyágtevésnek?

Sátor Jézusnak

**Kincs a Bibliából:
Apostolok Cselekedetei 18:1-3**

Láttál valaha állatbőrből készült sátrat? Akvila és Priscilla sátorkészítők voltak. Abban a korban majdnem mindenki tudott sátrat készíteni. Nem léteztek varrógépek, ezért mindent kézzel varrtak, hatalmas tűk segítségével. A sátorkészítés jó munka volt, és sok pénzt lehetett keresni vele.

Akvila és Priscilla szerető, keresztény házaspár volt. Pál találkozott velük, amikor egyik városból a másikba utazott. Mindig örömmel fogadták korinthusi otthonukban az apostolt, és sokszor dolgoztak vele együtt, ugyanis Pál is sátorkészítő volt. Munka közben az apostol gyakran beszélt nekik Isten Igéjéről, így rengeteget tanultak tőle.

Pál sokat tartózkodott Korinthusban, és folyamatosan hirdette az Igét. Akvila és Priscilla szeretett volna segíteni Pálnak, ezért csatlakoztak az igehirdetéshez. Annyira megtetszett nekik, hogy elhatározták, elkísérik Pált a misszióútvárára. Új tapasztalat volt ez számukra, de örömmel beszéltek az embereknek Isten irántuk tanúsított jóságáról.

– Pál a jó barátunk! Annyira örülök, hogy együtt megyünk erre a misszióútra! – kiáltott fel Priscilla boldogan.

Akvila egyetértett vele.

– Igen, Isten megáldott minket a sátorkészítés mesterségével, így több emberrel köthetünk barátságot.

Pál, Akvila és Priscilla összecsomagolták a ruháikat, hogy elinduljanak a misszióútra. Hajóval utaztak, mert úgy tudtak a legtöbb embert megközelíteni a jó hírrel. Olyan volt ez, mint a városok bibliakörútja Isten szeretetének megosztása érdekében. Végül megérkeztek Efézusba, amely az akkori világ egyik legnagyobb városa volt.

Máshova is elmentek, hogy Jézusról beszéljenek az embereknek. Az emberek nagy lelkesedéssel fogadták Isten Igéjét, sokan hittek, és keresztényé váltak. Csodálatos lehetett annak a nagy tömegnek a látványa! Mindenki Istenről akart hallani.

Akvila, Priscilla és Pál egy ideig Efézusban maradt. Az apostol aztán magukra hagyta őket, és továbbutazott, hogy máshol is hirdesse Isten Igéjét. Sokan átadták szívüket és életüket Istennek, és keresztényé lettek. Akvila és Priscilla Pál és mások iránt tanúsított vendégszeretetének köszönhetően az emberek megismerték az egyedül igaz Istent.

Sokféle módja van az Istenről szóló jó hír terjesztésének. Isten megajándékozhat egy bizonyos képességgel vagy ajándékkal mások megsegítésére. Szolgálhatod Istent zenével, prédikálással, tanítással, varrással, de más, egyedi módon is.

RAJTAD A SOR!

1. Voltál már valaha olyan körúton, amelynek során több országot, vagy országod több városát meglátogattad? Találkoztál új emberekkel? Megkóstoltad a helyi ételeket?
2. Akkor is beszélhetsz másoknak Jézusról, ha nincs lehetőség sokat utazni? Sorolj fel néhány módszert, ahogy ezt megteheted!
3. Vannak barátaid, akik segítenek megosztani másokkal Isten szeretetét? Hogyan teszitek ezt?

Csodák a börtönben

Kincs a Bibliából: 2Korinthus 1:8-11; 11:23-29; Apostolok Cselekedetei 16:25-40

Pál szeretett utazni és különböző városokban, országokban Istenről beszélni az embereknek. Voltak nehéz napjai is, amikor fáradt és szomorú volt, de tudta, hogy Isten vele van. Az emberek többsége érezte Isten jelenlétét Pál társaságában, ilyenkor mindig a békeség érzése fogta el őket.

Egy alkalommal Pál és Silás börtönbe került, mert egy dühös embertömeg nem örült annak, hogy az evangéliumot prédikálták. A keresztények közül többen figyelmeztették őket, hogy menjenek el onnan, de Pál továbbra is prédikált, mert érezte, hogy Isten mellette van.

– Távozz a városunkból! Csak zűrzavart keltesz! – kiabálta a dühös tömeg.

Pált és Silást bántotta ez a magatartás, de akkor is imádkoztak és dicsőítették Istent, amikor nagyon nehéz helyzetben voltak. Úgy érezték, teljesen egyedül maradtak, és már alig bírják. Isten azonban a háttérben munkálkodott.

A börtönben Pál és Silás Istenhez imádkozott, és örömteljes szívvel dicsőítő énekeket énekelt. Egyszer csak erős dübörgés hallatszott. Éppen földrengés volt. A börtön minden ajtaja kinyílt, de Pál és Silás továbbra is Istent dicsőítette. Bár a többi fogollyal együtt elmenekülhettek volna, nem tették, hanem maradtak, és megosztották a börtönőrrel az evangélium jó hírét. A börtönőr nagyon elcsodálkozott, látva, hogy ezek a bátor férfiak továbbra is a cellájukban maradtak és Istent dicsőítő énekeket énekeltek.

– Pál és Silás még a börtönben is boldog, és Istent dicsőíti! Meg kell ismernem ezt az Istent, akit ők imádnak! – gondolta magában a börtönőr.

Meghívta Pált és Silást az otthonába, és átadta az életét Jézusnak. Isten a legváratlanabb helyen tett csodát, és ezt a tapasztalatot az Ő dicsőségére fordította. Pál és Silás volt az élő példája annak, hogy Isten a reménytelen helyzetekből is talál kiutat. Még a legváratlanabb helyen is örömet tud szerezni nekünk.

Lehet, hogy te is megtapasztaltad ezt az örömet, amikor egy nehéz helyzetben azt választottad, hogy másokon segítesz. Isten erőt ad, hogy boldogulj az életben, és ezt az örömet másokkal is meg kell osztanod, hogy ezáltal ők is megismerjék az Ő szeretetét.

RAJTAD A SOR!

1. Voltál-e valaha nehéz helyzetben? Lehetőséges, hogy egy felmérőd nem sikerült jól az iskolában, vagy nem választottak be valamelyik csapatba? Hogy reagáltál? Mit éreztél akkor?
2. Kérdezd meg a szüleidet, hogy segítette őket Isten a nehéz pillanatokban!
3. Hogyan segíthetsz másoknak megtapasztalni az örömet, amikor nehéz napjuk van az iskolában?
4. Mit tehetsz másokért annak érdekében, hogy többet megtudjanak Istentről?

Forrásanyag:

Hands-on Bible (NLT), Tyndale Group, © 2007.

Kids' Study Bible (NirV), Zonderkidz, Zondervan © 2003.

The Action Bible, David C. Cook, © 2010.

Spark Story Bible, Sparkhouse, © 2015.

Tanya Muganda a Hetednap Adventista Egyház Gyermekszolgálatok Osztályának asszisztense.

ASI Románia Országos Konvenció

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való...”

Jakab 1:17

MAROSVÁSÁRHELYI ONKOLÓGIAI KÓRHÁZ

Isten ajándéka

**RAB Eseményközpont
Marosszentgyörgy**

2023. november 17., péntek, 19:00 órától
2023. november 18., szombat, 10:00 órától
Ünnepi hangverseny: 19:00

Különleges meghívott:
Dr. Peter Landless

A Generálkonferencia
Egészség Osztályának igazgatója